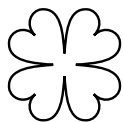

O PARDUBICKÝ PRAMÍNEK

XXI. ročník literární soutěže na téma:

„Štěstí nečeká“

2014/15

Výsledková listina

1. kategorie 3.–5. tř. ZŠ:

1. místo – Adéla Vránová (ZŠ Zborovice)
 2. místo – Alena Šelepová (ZŠ Zborovice)
 3. místo – Luboš Kasal (ZŠ Rybitví)
- Čestné uznání – Vojtěch Petrů (ZŠ Brněnec – Moravská Chrástová)
Beáta Nováková (ZŠ Zborovice)
- Zvláštní cena: Kolektiv žáků 2. C ZŠ Spořilov Pardubice

2. kategorie 6.–7. tř. ZŠ + odpovídající ročník G:

1. místo – Iveta Pešková (ZŠ Proseč)
 1. místo – Lizaveta Paulavets (Gymnázium Ústí nad Orlicí)
 2. místo – Vojtěch Kučera (ZŠ Dubina Pardubice)
 3. místo – Tereza Kyselová (ZŠ J. Resslera Pardubice)
 3. místo – Eva Tranová/Tran Thao Ly (ZŠ Holubova Holice)
 3. místo – Adéla Dvořáková (Gymnázium Vysoké Mýto)
- Čestné uznání – Adéla Traganová (ZŠ Staňkova Pardubice)
Nela Haběfinková (Gymnázium Dašická Pardubice)
Adéla Uhrová (ZŠ E. Beneše Písek)

3. kategorie 8.–9. tř. ZŠ + odpovídající ročník G:

1. místo – Jakub Mauer (ZŠ Jevíčko)
 2. místo – Kateřina Točfousová (Gymnázium Polička)
 2. místo – Jakub Dojčán (ZŠ Holubova Holice)
 2. místo – Nikola Plšková (Gymnázium Polička)
 3. místo – Kateřina Záborská (ZŠ J. Resslera Pardubice)
 3. místo – Kateřina Charvátová (Gymnázium B. Němcové Hradec Králové)
 3. místo – Barbora Dejdarová (Gymnázium Dašická Pardubice)
 3. místo – Vojtěch Makula (ZŠ Dubina Pardubice)
- Čestné uznání – Tereza Barnová (Gymnázium Ústí nad Orlicí)
Kristýna Šedová (ZŠ Holubova Holice)
Nikola Tvrdíková (ZŠ Holubova Holice)

4. kategorie 1.–2. roč. SŠ:

1. místo – Jakub Seidl (Gymnázium Dašická Pardubice)
 2. místo – Jitka Řeřichová (Gymnázium Moravská Třebová)
 3. místo – neuděleno
- Čestné uznání – Michaela Kocková (Gymnázium Dašická Pardubice)
Dominika Draesslerová (Gymnázium Moravská Třebová)

5. kategorie 3.–4. roč. SŠ:

1. místo – Anna Musilová (Gymnázium Dašická Pardubice)
 2. místo – Adéla Pešková (Gymnázium Vysoké Mýto)
 2. místo – Regina Bornová (Gymnázium Dašická Pardubice)
 2. místo – Vladimír Janeba (Gymnázium Vysoké Mýto)
 3. místo – Kateřina Homoláčková (Gymnázium B. Němcové Hradec Králové)
- Čestné uznání – Petra Staňková (Gymnázium Dašická Pardubice)
Tomáš Kaňka (Gymnázium Vysoké Mýto)

Hodnotila porota:

- PhDr. Lubomír Macháček – psycholog, spisovatel
Mgr. Stanislava Macková – učitelka ČJ
MUDr. Miroslav Cihlo – úspěšný účastník literárních soutěží

Milí autoři,

rok uplynul a jsme tu zase, abychom si pověděli, co je v literární soutěži o 21. Pardubický pramínek nového. K tématu Šťěstí nečeká došlo 149 nových příspěvků, to je tedy velké číslo! Soudím z toho, že někteří z vás měli během roku vedle hry na tabletech potřebu vymyslet i něco vlastního, vytvořit nějaký příběh nebo zachytit zajímavý rozhovor.

Jak asi víte, základním spouštědlem tvůrčího psaní bývá téma. Může být různorodé, ale pozor, musíme si k dané látce najít osobitý vztah a pokud ho nenajdeme, ať děláme co děláme, z textu je potom cítit odér umělého sladidla.

Proč o tom píšete, když jsme téma Šťěstí nabídli zrovna my? Tím, že vybíráme pro vás námět, vám úkol trochu ulehčujeme, na straně druhé i znesnadňujeme. Třeba byste rádi psali o mistrovství světa v hokeji nebo o rojení chroustů v ulicích města. Jenže co kdyby nás pak štěstí, které nečeká, minulo, protože nebylo osloveno.

Jak tomu máme rozumět, oslovit štěstí, když ho nikdo neviděl, ptáte se?

Vy to víte, děti, moc dobře. Každý totiž za štěstí považujeme cosi jiného a patrně také jinak si ho představujeme. Ale na jednom se asi shodneme všichni. Že štěstí nepřichází samo, štěstí na nás dokonce ani nepočká a pokud ho chcete zažít, je třeba mu jít naproti.

Nevidomý hrdina příběhu Jakuba Seidla mluví o zrcadlech, která odrážejí nás samé, a spolu se svou maminkou si dokáže představit štěstí jako kousky duhy, které se roztrhají a popadají z prosvětleného nebe k nám, aby také prosvětlyly naše životy. Jakub uzavírá svůj příběh větami: *Šťěstí se neobjeví samo od sebe..., protože recept ke štěstí má u sebe každý z nás. A každý z nás je také odpovědí na otázku, co vlastně určuje náš směr.*

Jitka Řeřichová začíná svou úvahu otázkami: *Je to pocit, nebo snad myšlenka? Přemýšlíte někdy, jak štěstí vlastně vypadá?*

Skoro se mi chce napovědět, že čím víc o něm budeme přemýšlet, aniž bychom pro ně něco udělali, tím se nám bude víc vzdalovat.

Však také Jitka dodává: *Na toho, kdo na své cestě stojí, štěstí nepočká.*

Tomu, kdo se za ním žene, uteče. Ale pokud jdete po své cestě klidně a s cílem, možná do vás jednou na svých toulkách narazí.

A teď se mě na závěr zeptáte, jaká ta letošní soutěž byla? Náročná. A musím přiznat, že ani já bych asi nic nového nevymyslel. Zároveň však

dodávám, že nejde vždy o to vymýšlet nové a nové, ale spíš o to naučit se odpovědně zamýšlet nad životem. A to jste každý z vás učinili po svém.

Hotové dílo, to je štěstí. Alespoň pro mě ano.

Lubomír Macháček

Šťěstí. Dnes ráno jsem se probudila, protáhla, odhodila peřinu, uvařila čaj a následně kávu (musím ji prostě mít jen tak, ze zvyku) – ještě jsem zapoměla na koupelnu.

Rána mám ráda, neboť dle mého dání jsem ptáče ranní a v té době nejšťastnější.

Jako Vy ve svých povídkách, úvahách, drobných slohových pracích hledáte a nacházíte štěstí (každý po svém), i já jsem se při čtení literárních příspěvků stala součástí vašeho života a vy mého. Alespoň pro tu chvíli, neboť jinak se neznáme. Bloudila jsem vašimi zákoutími, tužbami, přáními...Nacházeli jste přátelství, ochotu pomoci druhému a druhým, lásku k lidem, touhu něco dokázat, prožívali jste příběhy své i jiných.

Vše má svůj začátek. I vaše literární pokusy, které se přelévají v malá literární „dílka“. Neodkládejte je, jsou vaše, ukažte je dále, vždyť si to zaslouží. Mnozí z vás „propadli“ kouzlu psaného slova a u mnohých z vás tomu tak postupem času bude.

Čtěte, pište, pěstujte rétoriku, neboť krásný mluvený a psaný projev – toť kouzlo.

„Píšalka z novoduru zapískala a vlak se pomalu rozjel. Já jsem se pomalu zvedl z červené oprýskané lavičky a po tváři mi přeběhl lehký úsměv. Čerstvě natřeno?“ (Vladimír Janeba, GY Vysoké Mýto).

*S přáním lehkého pera
Mgr. Stanislava Macková*

1. kategorie

Hudba kolem nás

(Adéla Vránová, ZŠ Zborovice, 5. tř.)

Schylovalo se už k večeru, když jsem sbalil svoje housle a pomalu odcházel z hudební školy. Šel jsem s úsměvem na tváři.

Nová skladba mě potěšila. Celou dobu, co jsem šel, hrály mi notičky v hlavě. Šel jsem na nádraží. Vlak ještě nepřijel, protože měl nějakou technickou poruchu.

Zavolał jsem mámě, aby o mě neměla strach a věděla, že jsem v pořádku.

Na nádraží byl smutek, viděl jsem to tam vše černobíle. Jen mé notičky v hlavě byly barevné. Sedl jsem si na lavičku a pobrukoval tu písničku. Ale pak mě to trklo.

Vytáhl jsem pouzdro s houslemi, vytáhl smyčec a postavil jsem se. Položil jsem smyčec na housle a začal hrát. Všichni se usmáli a vše se zabarvilo.

Hráł jsem asi čtvrt hodiny. Přijel vlak, nastoupil jsem a sedl si k oknu. Loučil jsem se s krásným duhovým nádražím, na kterém ještě teď poskakovaly notičky.

Doma jsem vše pověděl mámě. Vešel jsem do obýváku a zahrál mámě skladbu.

Celá rodina si sedla na pohovku a poslouchala mě. A tak jsem udělal rodinný večer a pro všechny nejlepší den na světě.

Štěstí

(Alena Šelepová, ZŠ Zborovice, 5. tř.)

Jak vypadá štěstí, ptáme se všichni.

Štěstí může mít podobu všeho. Štěstí může být malá červená beruška s černými tečkami.

Pro mě je štěstí mnohobarevné – červené, bílé, modré, žluté, fialové, oranžové, zelené a pro některé možná i šedé nebo černé. Každá ta barva mně něco připomíná. Červená velkou lásku, bílá – to je klid a mír, modrá pracovitost a dálku, žlutá je prý štěstí ve hře, fialová značí šikovnost, růžová je znakem velkého přátelství, hnědá pro mě znamená úrodnou půdu. Zelená – to je jaro, mnoho květin. Oranžová – léto, prázdniny, spokojenost. Když přijde šedá? Tak to už musí štěstí jít raději někam jinam. Po šedé nastupuje černá a ta je pro mě spíš znakem neštěstí.

Štěstí může vypadat jako delfín v moři, co přináší radost dalším zvířatům, lidem i rostlinám.

Štěstí může mít podobu vzduchu na Zemi.

Štěstí může vypadat jako žena či muž, nebo novorozené děťátko.

Chvilku chvilinku může vypadat jako někdo z nás.

Moje štěstí vypadá jako rodina.

Všichni by si svého štěstí měli vážít za to, co pro ně udělalo.

Já musím štěstí poděkovat, protože v mém životě v nějakém neznámém přestrojení mi dalo poznat životní zkušenost. A tak teď už vím, jak chci jednou vychovávat své vlastní děti. Jsem štěstí vděčná, že mi dalo tu nejdůležitější věc – moji novou rodinu.

Štěstí nečeká

(Luboš Kasal, ZŠ Rybitví, 5. tř.)

Štěstí nečeká někde daleko, máme ho kolikrát na dosah ruky, aniž o tom víme.

Co je to vlastně štěstí?

Říká se, že muška jenom zlatá...

Toto přirovnání je velice pravdivé, neboť se většinou jedná o krátké okamžiky v lidském životě.

Štěstí je například být ve škole vyvolán z látky, kterou ovládám, dát rozhodující gól v zápase, vyhrát ve sportce, vyvážnout z autonehody bez úrazu.

Ale musím pro to něco udělat. Naučit se do školy, při utkání se zapojit, vsadit si sportku, v autě být připoutaný.

Já ale vím, že existuje ještě jiný druh štěstí. Takové dlouhodobé.

A to je moje mamka. Stará se o mě, když mi není dobře, připravuje mi svačtinu, pomáhá mi

s úkoly, povídá si se mnou, občas mě donutí k úklidu, pohladí mě, když jdu spát.

Proto mám štěstí, že jí mám a doufám, že i ona je šťastná.

Takže na štěstí čekat nemusím, protože můj život je sám radost a štěstí.

Stačí chytit štěstí pevně za pačesy a nepustit

(Vojtěch Petrů, ZŠ Brněnec – Moravská Chrastová, 5. tř.)

Někteří lidé říkají, že je fajn pobýt občas jen sám se sebou, s vlastními myšlenkami. Taky bych to někdy rád zkusil, kdybych na to měl čas. Já jsem sám se svými myšlenkami pouze ve spaní. Ve spaní se totiž otevírají brány do kouzelného světa, magického a úžasného, kdy ožívají věci hluboko v naší fantazii, které jsou během dne schované ve stínu našich myšlenek. Stačí zavřít oči a Pegasové, draci i čarodějové vylézají ze svých úkrytů a vykouzlí v naší hlavě fantastický a kouzelný obrázek, jenž hraje všemi barvami i zvuky. Vždy mě ovšem z této kouzelné říše plné snů vytrhne pronikavé zvonění budíku. Vždy se ve snu objeví jinak. Někdy jako čaroděj, který ke mně přiběhne a vyčaruje zvonící budík, jindy jako zebra, která vydává zvonění a někdy i jako kvílení pneumatik. Vždy mě ovšem z této říše snů vyžene. Nezoufám, protože vím, že večer, až si zase zalezu do vyhřáté postele a zavřu oči, můžu se do říše snů vrátit a opět naslouchat té rajske hudbě a sledovat ty magické barvy kouzelného obrázku. Téměř každé ráno je stejné: když zazvoní budík, obléknu se a vydám se do kuchyně. Máma je už dávno v práci, tak si připravím lupinky s mlékem a snažím se vzpomenout si na sen, který se mi zdál. I když někdy je to dost těžké. Poté, co se najím, nachystám si učebnice a vydám se vsříc dni, který mě dělí od další návštěvy říše snů. Jak jdu dolů Přemýšlejší uličkou, přemýšlím. V Přemýšlejší uličce ani nejde nic jiného dělat, protože všechno v ní

vás vede k hlubokému zamyšlení. Na protější straně ulice stojí žebřák v otrhané kapitánské uniformě a kapitánské čepici, který má už jen pár zkažených zubů a na rameni mu sedí opice taktéž s kapitánskou čepicí. U toho žebřáka, který se jmenuje Velký Jack se občas zastavím. Zná spoustu příběhů! Vypráví mi o kouzelných ránech na moři, kdy hladinu zaléval východ slunce, o neskutečných hlubinách moře plných pokladů a o dalekém širém moři plném pirátů a žraloků. Vždy mu naslouchám a všechno si to představuji. Je to tak krásné! Velký Jack se totiž dřív plavil na zaoceánské lodi Torrtuga, kterou ale bohužel odkoupil jakýsi milionář a věnoval ji muzeu. Od té doby se nemá jak žít tak žebra. Nebo to alespoň tak říká. Jestli je to pravda, ví jen on. V prostředku ulice stojí věštrna, kde vám věštkyně Kasandra vyvěstí z ruky nebo vám představí váš osud z křišťálové koule, což vede k hlubokému zamyšlení. A v restauraci U zlatého jelena mají prý opravdového vycpaného zlatého jelena. Jestli je to pravda, nad tím se musíte taky zamyslet. V Přemýšlejší uličce je prostě spousta přemýšlení. Není divu, že lidé kteří mě mijejí, jsou hluboko zamyšlení. I já přemýšlím. Kdysi jsme bydleli všichni spolu. Máma si vzala táta a pak měli mě. Táta pak ale začal mamku mlátit a pak začal mlátit i mě. Byl to surovec a já jsem ho nenáviděl. Pak si ovšem v tělocviku všiml mých modřin a pak se to provalilo. Soud dal tátou na tři roky do vězení a od té doby jsme s mámou sami. Máma má co dělat, aby nás vůbec uživila, tak jí doma hodně pomáhám. Máma na mě skoro vůbec nemá čas, tak si sám kontroluji úkoly a sám nakupuji. Už vůbec nemá peníze kupovat nám dárky a tak si většinou místo toho k svátku a k narozeninám půjčím v knihovně nějakou hezkou knížku. Čtení miluji. Hlavně Sherlocka Holmese a Robinsona. Jen k Vánocům dostanu od mámy tři dárky a ona sama si nenadějí nic. Náhle mě z myšlení vytrhne to, že dojdu ke škole. Učitelé a učitelky bohužel nevěří na říši snů ani na draky, Pegasy a nadpřirozeno. Věří jen a pouze v matematiku, češtinu a angličtinu. Každé vyučování je stejné. Zatímco učitelé něco neustále blábolí o X rovná se Y, žáci zamyšleně hledí ven do Přemýšlejší uličky, nebo dokonce přemýšlí tak, jak to dělají po obědě tatínci a dědečkové: schrupnou si. Jelikož máma nemá čas vyvářet mi, tak se vydám na oběd do školní jídelny. Dnes bylo k obědu něco, co připomínalo tekutou plíseň, o čemž kuchařky tvrdily, že je to „špenát“. Po obědě se vydám (jak jinak) Přemýšlejší uličkou nazpět a opět přemýšlím. Projdu kolem restaurace u Zlatého jelena a kolem věštrny Madame Kasandry. V uličce už je takhle pozdě odpoledne jen jakási zamyšlená žena a stařík, který zamyšleně krmí holuby ptačím zobem. Minu Velkého Jacka, který se mě zeptá: „Jako obvykle?“ Ovšem já zavřím hlavou. Chci mámě doma něco pomoci. Pak si udělám úkoly, umyji nádoby, které se kupí ve dřezu od minulé neděle, zmetu a uklidím celý byt. Mámu ale nevidím přicházet. Čekám na ni dlouho do noci, dokonce jsem jí připravil večeři, ale pak si jdu lehnout, dlouho civím do stropu a někdy kolem jedné slyším mámu přicházet. Slyším, jak si strašlivě unavená sedá ke stolu a schovává hlavu do dlaní. Soucítím s ní a po chvíli se konečně propadnu do nekonečné říše snů. Ráno mě opět vytrhne ze spánku zvonění budíku. Když vycházím ven do školy, (máma je už dávno pryč) všímám si, že mamčina večeře stojí úplně studená na stole tak, jak jsem ji tam včera nechal. Vydávám se Přemýšlejší uličkou do školy, na chvíli se posadím na lavičku a sleduji zamyšleného pána, který čeká na autobus a přemýšlím, jestli má život ještě cenu. Když autobus přijede a muž do něj nastoupí, tak si všimnu, že mu něco vypadlo z kapsy. Zvednu to. Je to sázecí los do sportky. Na opravdové losy nemám peníze, tak se rozhodnu, že ho vsadím. Jen tak pro srandu. Ta paní na poště se na mě sice dívala dost podezřívavě a když se mě zeptala, kde mám rodiče, tak jsem jí řekl, že mě děda poslal, abych mu vsadil sportku. Nic lepšího mě nenapadlo.

Máma se vrátila tak kolem šesté. Seděl jsem u televize, okrajoval jsem brambory na večeři a díval jsem se. Po televizních novinách následovalo losování sportky. Jen tak jsem u něj seděl, jelikož jsem věděl, že šance že vyhraji sedm milionů je nulová. A pak losovali čísla. Trvalo to několik minut. Několik minut jsem se na ta čísla nezaujatě koukal. 178965403. A pak vyřeším oči na obrazovku ČÍSLA SE SHODUJÍ S LOSEM, který jsem vsadil. Divoce se mi rozbušilo srdce. Znovu jsem čísla překontroloval. Ano, bylo to tak. Ne! To nemůže být pravda. Vyhráli jsme sedm milionů. MY JSME VYHRÁLI SEDM MILIONŮ!!! Běžel jsem pro mámu. Nenacházel jsem slov. Máma zrovna vyplňovala účet za elektřinu. „Mam... mam... mami... my... my... jsme vy... vyhráli se... sedm mil... mil... milionů!“ Dostal jsem ze sebe. Máma se na mě vykuleně podívala: „Co to říkáš?“ zeptala se. „Ve sportce!“ vysvětlil jsem jí. „Pojd!“ řekl jsem a táhl jsem mámu do obýváku. „Prosím tě, co si ze mě děláš srandu, mám dost své práce!“ řekla máma, ale nechala se odtáhnout. V televizi zrovna ukazovali jména výherců. A u prémie bylo moje jméno. Máma chvíli vyřeštěně hleděla na obrazovku. Pak začala chroptět a držela se za srdce. Sesunula se na pohovku. Rychle jsem jí donesl sklenici vody a ona ji vypila najednou. Chvíli zhluboka dýchala a pak ze sebe dostala: „A... a... nemohli se splést? Není to shoda jmen?“ Zavřel jsem hlavou. „Ne, taková čísla jsem opravdu vsadil!“, řekl jsem s úsměvem. Máma se ze široka usmála. Bylo to poprvé, co jsem jí viděl se smát za nevírných měsíců. Pak mě objala. Už jsem zapomněl, jak jemné a hřejivé je mámino objetí. Poprvé za dlouhou dobu jsem byl opravdu šťastný. Druhý den jsme si je jeli slavnostně vyzvednout. Dali nám poukaz a dokonce jsme se i fotili. Pak s námi natočili reklamu na sportku. Bylo to úžasné. Pak jsme si s mámou koupili dům s bazénem po jakémsi milionáři, který se z něj odstěhoval. Hned jsme se tam nastěhovali. Pak jsme zaplatili všechny naše dluhy a máma mi koupila celou sérii Sherlocka Holmese i s mým oblíbeným Psem Baskervilským. Ve škole se ze mě stal nejoblíbenější žák a všichni se mnou chtěli kamarádit. Ale jako opravdový vrchol byla procházka Přemýšlejší uličkou, která už nikdy nebude jako dřív. Všichni mi přáli: i dědeček, který krmil holuby, zamyšlená paní a nejvíc Velký Jack. Pak mě vyzvedli na ramena a nesli mě přes celou uličku na zádech. Když jsem míjel madame Kasandru, sdělila mi, že o mém náhlém zbohatnutí dávno věděla, protože se dívala do křišťálové koule. I holubi potěšeně vrkali. Pak jsem došel k Velkému Jackovi. „Pošlu ti nějaké peníze na účet.“, řekl jsem mu. „Ty si je zasloužíš.“ Jackovy oči se rozzářily ještě víc, než pouliční lampy v noci. „Opravdu? To si konečně budu moc koupit vysněnou vlastní loď!“ A odběhl, přičemž objímal lidi kolem. Pak jsem si dal v restauraci U zlatého jelena velký jelení steak a jelikož jsem měl po tak náročném dni hlad jako vlk, ani mi nevadilo, že není ze zlatého jelena.

Co se stalo dál:

Tomáš s mámou: Žili poklidným životem. Užívali si bazénu, o vánocích si navzájem nadělovali dárky a potom si koupili i zbrusu nové auto.

Velký Jack: Týden po procházce Přemýšlejší uličkou přišla Tomášovi na facebook fotka Velkého Jacka, jak je spolu se svou opičkou kapitánem na své vlastní lodi Columbia.

Madame Kasandra: Jelikož k jasnovidectví ji donutila její matka, tak toho nechala a začala dělat své vysněné povolání: prodavačka v supermarketu...

Muž, který ztratil los se sportkou: Už ho nikdo nikdy neviděl. O výhru, kterou měl získat on, se nepřihlásil a nikdo přesně neví, kde je.

A když večer ulehám do postele tak vím, že brzo se zase propadnu do říše snů v nitru své fantazie.

Barevný svět štěstí

(Beáta Nováková, ZŠ Zborovice, 5. tř.)

Barvy jsou už tak krásné, ale hlavně jsou jako stvořené pro štěstí.

Štěstí má jakoukoliv barvu, podle toho, kterou si vyberete.

Vědci, ani žádní učenci světa nemohou říct, že když si vyberete barvu lásky, tak nebude barva štěstí červená, že štěstí má určitě barvu žlutou, protože když svítí slunce, každý má i dobrou náladu.

Každý si spíš vybere veselou barvu, protože dá člověku radost do života.

Proč někdo někdy neřekne, že štěstí má barvu šedou? Vždyť déšť má také barvu šedou, a když prší, jsou všichni doma, hrají si společně hry a tak se i lépe poznají. Nebo třeba černou. Černá je noc a v noci je všude klid, mír, ticho.

Krásná bílá je taky barva štěstí. Je jako sníh, jako sněhové radovánky.

Jsou tak výjimečné, lidé vypadají šťastně.

Šťastní můžeme být i z barevných zvířátek. Například ze žlutých a roztomilých kuřátek nebo z pestrobarevného kohouta na dvoře.

Krásná modrá barva je také barvou štěstí. Jako jasné modré nebe, které všechny oslní. Zelená jako louka s voňavými květinami nebo zlatá a stříbrná jako vánoční ozdoby. Vždyť Vánoce jsou svátky štěstí, klidu a pohody, sblížení celé rodiny. Na Vánoce si vaříme výbornou houbovou polévku, tudíž barva hnědá je také barvou Vánoc, barvou štěstí a lásky.

Pro mě je ale to nejcennější rodina, je to největší štěstí, všechna dobrodružství, co spolu prožíváme. Je mi tak trochu líto těch, kteří svou rodinu nemají.

Rodina má barvu štěstí, ale na to si asi musí přijít každý sám.

2. kategorie

Skřítek Štěstí

(Iveta Pešková, ZŠ Proseč, 6. tř.)

Jednoho krásného dne se na procházku vydal syn místního sedláka, Matěj. Měl dobrý život, nebyl sice vůbec bohatý a ani moc krásný. Měl doma ale hodnou manželku Marušku, s kterou se moc milovali.

Jak tak šel po travnaté cestě, dorazil až k malé jeskyni. Vždy ho zajímalo, co se v ní asi skrývá. Dnes se konečně rozhodl, že se tam podívá. Všude byla tma, ale pak si všiml malého světýlka v rohu jeskyně. Stále se k němu přibližoval až uviděl... Stálo tam pět malých skřítků, kteří v ruce drželi lampičky. Všichni ho zdvořile pozdravili. Matěj byl z toho celý vyděšený, a tak se rozechvěle zeptal: „K-kdo jste?“ První skřítek se ozval: „Já jsem skřítek Štěstí, dám ti pytel zlatáků!“ „Ne, ne,“ namítl druhý. „To já jsem skřítek Štěstí, dám ti spoustu krásy.“ „Ale to je přece jasné, že já jsem skřítek Štěstí a dám ti tu nejkrásnější ženu, která se o tebe skvěle postará,“ řekl třetí. „No, tak se tady snad nebudeme hádat, každý ví, že já sem skřítek Štěstí, dám ti věčné mládí,“ pokračoval čtvrtý. Pak ale k Matějovi přistoupil ten nejmenší skřítek a sladkým hláskem řekl: „Jsem skřítek Štěstí, nemohu ti nabídnout sice peníze ani krásu, můžu ti ale dát štěstí pro tebe i tvé blízké.“ Matěj se zamyslel... a pak řekl: „Dobrá, myslím, že budu věřit prvnímu skřítkovi, peníze se vždycky hodí.“ První skřítek tedy řekl: „Dobře jsi udělal, jdi domů a tam najdeš, co ti náleží.“ Matěj tedy poděkoval a vydal se domů.

Když otevřel zchátralé dveře, uviděl na zemi velký pytel zlatáků. Jéje, to se teď bude žít, říkal si Matěj a přemýšlel, na co peníze použije. Koupil si krásné oblečení a spousty dobrého jídla. Jelikož byl bohatý, nepotřeboval pracovat, a tak všechnu práci nechal na ostatních. Jen si ležel a jedl.

Jeho otec se na něj velmi hněval, vždy syna učil, že líné lidi nikdo nemá rád. A když už na se na něj zlobila i Maruška, usoudil, že není šťastný. Oblékl si svůj velmi drahý kožich a vydal se opět do jeskyně.

V rohu stálo pět malých skřítků. Matěj k nim přistoupil: „Lhali jste mi, nejsem vůbec šťastný!“ „Říkal jsem ti, že to já jsem skřítek Štěstí,“ řekli ostatní najednou. „Můžeš si tedy vybrat ještě znovu,“ řekl třetí skřítek. Matěj se opět zamyslel. Kdyby byl hezký, třeba by si ho opět lidé vážili. „Tak já věřím druhému skřítkovi, krásu se vždycky hodí.“ Druhý skřítek tedy řekl: „Dobře jsi udělal, jdi domů a tam najdeš, co ti náleží.“ „Ale co když zase nebudu šťastný?“ zeptal se Matěj. „Neboj se, já i čtvrtý skřítek na tebe počkáme, kdybys nebyl spokojený, dáme ti to naše štěstí,“ řekl třetí skřítek.

Matěj se tedy opět vydal domů. Když otevřel dveře, uviděl na zdi velké zrcadlo. Pomalu se do něj podíval. Byl krásný! Jeho tvář neměla chybu. Šel tedy za svou manželkou a ta se nestačila divit. „Co se to stalo, vypadáš úplně jinak.“ „Malá změna nikdy neublíží,“ řekl Matěj a manželku objal. Maruška měla sice Matěje ráda takového jaký byl, ale zlobit se na něj nemohla. Jak už to ale bývá, Matěj kvůli své kráse začal být na sebe opravdu pyšný. Marušku stále popichoval kvůli jejímu vzhledu. „Máš moc velký nos, mohla by ses někdy

učesat, no podívej, jak vypadáš!" stále si stěžoval. Maruška už to nemohla vydržet a svého pyšného manžela opustila. Matěj byl z toho tuze nešťastný.

Vydal se tedy opět do jeskyně. V rohu bylo pět skřítků: „Žena mě opustila," stěžoval si. „A to jen kvůli mé krásě, nejsem vůbec šťastný." „Nu dobrá, vyber si ještě jednou," souhlasil čtvrtý skřítek. Matěj se tedy zamyslel. „Budu tedy věřit třetímu skřítkovi, krásná žena se vždy hodí." „Dobře jsi udělal, jdi domů a tam najdeš, co ti náleží," řekl třetí skřítek. „Já na tebe počkám, kdyby sis to rozmyslel," řekl čtvrtý skřítek. Matěj šel tedy domů. Když otevřel staré dveře, objevila se před ním nádherná žena a řekla: „Vítej doma, milý muži, uvařila jsem ti večeři, ty už si jen lehni a odpočívej." Takhle to šlo nějakou dobu, žena se o něj skvěle starala, ale Matějovi se stále stýskalo po Marušce a zdaleka nebyl šťastný.

Šel tedy opět do jeskyně. Jako pokaždé tam stálo pět skřítků. „Nejsem šťastný s touhle ženou, mám rád Marušku." „No dobrá, nejsi šťastný, tak si vyber ještě jednou," řekl čtvrtý skřítek. Matěj se opět zamyslel: „Tak já věřím tobě, čtvrtý skřítku, mládí se vždycky hodí," „Dobře jsi udělal, jdi domů a tam najdeš, co ti náleží." Matěj šel tedy domů. Když otevřel dveře, stál tam jeho dávný kamarád Honza, byl ale o hodně přátelštější a milejší. Bavili se spolu hodně dlouho a nakonec u Matěje zůstal natrvalo. Honza ale stárl, ale Matěj byl stále mlád. A pak za nějaký čas Honza zemřel a Matěj byl zase sám. Byl z toho velice smutný, zoufalý a nešťastný.

Šel tedy zase do jeskyně. Stálo tam pět skřítků. Tentokrát ale byly jejich lampičky zhaslé. „Nejsem šťastný, pořád ne, ale asi už vím, co je správné. To ty, poslední skřítku, ty jsi štěstí, vybírám si tebe!" řekl Matěj. Poslední, nejmenší skřítek k němu přistoupil a opět sladkým hláskem řekl: „Ne, ne, chlapče, takhle to v životě opravdu nechodí. To právě štěstí nikdy nečeká!"

Čekání se nevyplácí

(Lizaveta Paulavets, Gymnázium Ústí nad Orlicí, 2. roč.)

Štěstí je jeden z nejdůležitějších pocitů na světě. Když se nic nedaří a cítíme se sami, jedině, po čem prahne, je štěstí. Ale zatímco na něj čekáme a fantazírujeme o něm, nevíme, jak ho dosáhnout. Míjíme usměvavé tváře, a aby se neřeklo, rozzáříme i tu naši. Pokud čekání pomůže, vydržíme i měsíce smutných úsměvů. Ale i přesto se tento způsob dychtivého vyčkávání často nevyplácí.

Je větší pravděpodobnost, že lidé, již mají většinou řešení na jakýkoliv váš problém a vždy obětují své štěstí pro vaše, jsou sami v nesnázích. Lidé, kteří vás každý den obdaří úsměvem skrývajícímu kruhy pod očima. Lidé, na něž se můžete kdykoliv obrátit, vyplakat se na jejich rameni a poslouchat jejich vtipné historky. Právě oni jsou ti, co poslouchají denně hádky rodičů a uspávají se pláčem. A proto udělají všechno proto, aby se to samé nestalo vám – aby vám život nedal stejnou facku.

Když je člověk šťastný, nevšímá si maličkostí, nemá potřebu o nich přemýšlet. Blondýnka v pestrém oblečení, která kolem vás včera prošla, mohla být měsíce v depresích. Prodač v albertu, jenž vás upozornil na vaše spadlé kapesníky, je v dluzích a žije sám, protože jeho manželka umřela. Míjíme denně desítky lidí a neuvědomujeme si, jak se z našeho světa stala jen hromada zachmuřených a unavených tváří čekajících na štěstí, motýlky v bříše a neschopnost přestat se smát. Ale jak tohoto pocitu dosáhnou?

Modrá obloha, včela sedící na květině, debata při svíčkách, jahodový čaj, čerstvě vyprané oblečení, mytí nádobí, vřelý úsměv, zvuk klavíru, vůně deště, tlustá kniha, tulipány. Není špatné být někdy sobecký a neujistit se, jestli váš kamarád rozumí probírané látce v angličtině nebo matematice. Nevyčkávat chvíle, kdy vás někdo přijde zachránit, protože jediný hrdina vašeho života jste vy. Přestat myslet a sebevědomě se na sebe usmívat do zrcadla.

Vysvětlujeme svou lenost jako smutek, protože jsme moc unavení z existování. Nezbývá tedy nic jiného, než čekat na zázrak, který se nebude konat. Naše životy se prodlužují a my se spoléháme na budoucnost, jsme jí tak zaneprázdnění, že zapomínáme na přítomnost a možnost ovlivnit naše pocity teď. Přemýšlíme o svých problémech tolik, že je zapomínáme řešit. Odkládáme všechno, co se dá.

Štěstí je zajímavá věc, kterou je nemožné pochopit. Neustále se kolem nás motá, ale naše duše ponořené smutkem ho nevidí. Je všude a nikde, vždy a nikdy. Je na stole zavaleném knihami, v prázdné místnosti plné prachu, květinářství se smíšenými vůněmi květin nebo krabici starých pastelek s neořezanými tuhami. Stačí natáhnout ruku a chytil. Protože pokud budeme nadále čekat a odkládat, uraženě odejde a nechá nás sedět samotné ve tmě.

Zlatokopové

(Vojtěch Kučera, ZŠ E. Košťála Pardubice – Dubina, 7. tř.)

13. prosince 1884, Coppermine, Kanada Copperminský deník:

„Zpráva o zlatě u Velikého Medvědího Jezera potvrzena! Na jaře se očekává kanadská zlatá horečka!"

Coppermine je městečko ležící na severu Kanady. Tato zpráva z novin se do Coppermine dostala díky objeviteli Jackovi Willovi Muttonovi, který několik kilogramů zlata náhodně našel při návštěvě Velikého Medvědího Jezera. Novinový článek o zlatě vzrušil všechny obyvatele Coppermine. Většina obyvatel na jaro plánuje zlatokopecké výpravy. Ale opravdu jen na jaro? Pár odvážlivců se už teď chystá na cestu krutou kanadskou zimou ke zlatým dolům. Byť u jezera první má hlavně strategický význam – koupit si pozemky s pravděpodobně největším nalezištěm zlata. Cesta bude dlouhá až 860 kilometrů a cílem bude Velká Medvědí Vesnice, kde zlatokopové koupí nebo si pronajmou pozemky a počkají na jaro. Každá výprava bude mít 2–3 členy a 6–12 tažných psů zapřažených v saních. Cesta v létě trvá 1 a půl, ale v zimě může trvat až 2 a půl měsíce.

10. ledna 1885, Coppermine

Počasí o Vánocích a o Novém roce nasvědčovalo tomu, že letošní zima bude opravdu krutá. Ale za poslední týden se počasí výrazně zlepšilo, a to se hodilo několika odvážným skupinám, které už byly připraveny vyrazit. Mezi hlavní věci, které je nutno vzít patří: zásoby jídla skoro na 3 měsíce, zlatokopecká výbava (krumpáč, síta na rýžování, ...), peníze, případně zbraň na lovení zvěře, zápalky. V jedné skupině je i objevitel J. W. Mutton se zlatokopem Johnem Coloredem a psododem Henrym Woodcutterem a 12 psy. Všechny skupiny už vyrazily a počasí se nezhoršovalo, naopak pořád se lepšilo. První den ujeli neuvěřitelných

20 kilometrů. Během prvního týdne nepotkali jedinou sněhovou bouří a panovala příjemná teplota -5°C. Vyří vln v noci slyšeli jen z dálky a cestou ulovili pár lišek polárních a hus sněžných. Další týdny se jim dařilo podobně – teplota se drží mezi -5°C a -10°C, nikdo neomocněl a cesta ubíhala rychle.

10. února, Nížina Velkých Losů

Nížina Velkých Losů je přibližně v polovině cesty. Zdá se, že štěstí zlatokopy neopouští. V této nížině narazili na stádo losů a několik jich ulovili a psi běželi, jako kdyby nepotřebovali odpočinek. K rychlejší cestě přispíval z vrchu zmrzlý sníh, takže se nepropadali. V tuto chvíli by klidně mohli zpomalit, ale touha koupit nejlepší pozemky všechny pohání dál. Zanedlouho budou muset jet po nejriskantnější části cesty- po zmrzlé řece a vzápětí po kraji zmrzlého jezera.

16.–18. března, Velká Medvědí Vesnice

Všechny skupiny šťastně překonaly zmrzlou část cesty – nikdo se nepropadl do řeky či jezera. Muttonova i se psy patnácti členná skupina dorazila do vesnice jako první. Saně s menším počtem tažných psů dorazily o chvíli později. Mutton a jeho společníci hned koupili na obecním úřadu zatím jen pozemky v okolí místa, kde našel Mutton na podzim zlato. Další pozemky koupí, až zlatokopec J. Colorado odhadne další možná naleziště zlata. Sice už začíná jaro (o chvíli dříve než v Coppermine), ale kopat budou moct, až i země rozmrzne a změkne. Ostatní zlatokopové si zatím pozemky jen pronajali, aby později zjistili, jestli se tam vůbec vyskytuje zlaté naleziště. Když ne, pronajmou si jiné pozemky.

16.–18. března, Coppermine

V tuto dobu už vyráží druhá větší výprava zlatokopů z Coppermine. Ale už v prvních týdnech je vidět, že nemají štěstí. Tající mokrý sníh se lepí na saně, přes obvyklé cesty teče nepřekonatelné množství vody, místy zapadávají do bahna, psi jsou pořád unavení a někteří zlatokopové při 10°C jsou nemocní. Na noc jim nejde najít suché dříví a útočí na ně vlci. První dny ujeli jen 5 kilometrů.

20. června, Velká Medvědí Vesnice

Po třech měsících do Velké Medvědí Vesnice došli členové druhé výpravy. Byli úplně vyhladovělí, bez saní a ostatní výbavy a psi jim kvůli hladu taky utekli. Někteří měli ještě pár peněz, tak si zaplatili jednu noc v hostinci a pak na obecním úřadě všechno vsadili do pozemků. Ale opět měli smůlu, na těch pozemcích s nově koupeným náčiním nenašli ani gram zlata.

Zato prvním zlatokopům se neuvěřitelně dařilo. Všichni si pronajímané pozemky koupili a už teď mají vyděláno na celý život, ale dál těžili a zlata jako by neubývalo, prožívali vrchol zlaté éry. Přesto zlato jednou začalo ubývat, na podzim dotěžili poslední gramy zlata a vrátili se šťastni domů do Copperminu. Jedno staré inuitské (eskymácké) moudro praví: „Risk bez štěstí je jako saně bez psů.“ a jiné inuitské moudro říká: „Na lovu štěstí nečeká na pomalého lovce.“

Copperminský deník:

Zlato u Velkého Medvědího jezera dotěženo. Ale nová zpráva píše o dalším zlatě u Velkého Otročího Jezera!

Štěstí nečeká...

(Tereza Kyselová, ZŠ Josefa Ressla Pardubice, 7. tř.)

Už výběr tématu pro dnešní úvahu je moje štěstí. Nikdo na světě přece nemůže přesně popsat, co je to štěstí, takže ať vlastně napíšu cokoliv, nic nebude špatně. Štěstí má mnoho podob a pro každého člověka může znamenat úplně jiné věci. Souhlasíte? Určitě se ale budou opakovat slova jako zdraví, láska, svoboda, úspěch, přátelé, peníze...A co je tedy štěstí pro mě, třináctiletou dívku?

Když o tom tak přemýšlím, tak už moje narození bylo obrovské štěstí. Měla jsem kliku, že jsem se narodila zdravá, rodičům, kteří si mě moc přáli. Moje máma by dodala, že je velké štěstí narodit se v míru, do svobody, v zemi, kde děti neumírají hladem, chodí do školy a nemusí pracovat. Pro mě je zatím štěstí, když do školy nemusím, ale je mi teprve třináct! Vy snad chodíte do školy rádi?

Sama jsem viděla už několik válečných filmů, kde matkám odebírali děti a posílali je do koncentračních táborů. Mám radost opravdu obrovské štěstí, že žiji v míru.

Žít ve svobodě, tak tomu už trochu rozumím, i když pro mě to zatím znamená, že si můžu vybrat jazyk, kterým se chci učit. Můžu poslouchat Adele, dívat se na Simpsons, chodit do McDonald's a cestovat.

Tak to byla ta velká štěstí a teď k těm menším radostem: co dělá radost vám? Já ráda tančím a hraju na klavír. Mám radost z každé zvládnuté variace a dobře zahrané skladby. Ale myslíte si, že je ta radost – štěstí zadarmo? Určitě ne! Vždyť bez práce nejsou koláče! Je jisté štěstí, že mám hudební sluch, ale jen vlastní snaha posune člověka dál.

Kdyby to bylo možné, tak pro mě by bylo štěstí nedělat úkoly, nevstávat brzo ráno, nepsat písemky, neuklízet pokoj, lakovat si nehty a stále se scházet s kamarádkami.

Ale všichni nemůžeme být stále šťastni a člověk by neměl mít radost z neštěstí druhých, lidé by si měli pomáhat. Naopak o štěstí se můžeme podělit s přáteli, rodinou. Můžeme dávat štěstí druhým. Někdy stačí obyčejný úsměv.

Každé štěstí má i svůj háček- neznámá, že když jsme šťastni dnes, budeme i zítra. Jako neznámá, že je šťastný ten, kdo má hodně peněz. Hodně bohatých a známých lidí neuneslo svoje štěstí.

Ani mír a svoboda nezařídí štěstí. Musíme se poučit z neštěstí druhých, hodně se snažit, pomáhat si, a když budeme mít i trochu toho štěstí, tak se nám to jistě podaří.

A rada na závěr? Často a hodně se smějte, protože smích je základní jednotkou štěstí.

Recept na štěstí

(Tran Thao Ly/Eva Tranová, ZŠ Holubova Holice, 7. tř.)

Neštěstí ve hře, štěstí v lásce, kdo by neznal známé české rčení. Mít štěstí znamená vyhrát v loterii, v životě, protože celý náš život je vlastně hra. Vyhrávat peníze, ve škole, v zaměstnání, vyhrát auto nebo dům. Život nás vede k neustálému soutěžení. Vyhrávat a neohlížet se na ostatní. S penězi je přeci život pohodlnější, získat je co nejjednodušším způsobem znamená mít kliku. Nemít štěstí ve hře znamená mít ho v lásce. Najít si skvělého partnera, mít úspěch. Z toho tedy vyplývá, že nakonec každý z nás bude šťastný. Pletu se, když na mě okolní svět příliš šťastným nepůsobí?

Myslím si, že zažít pocit štěstí znamená umět se radovat z maličkostí a být sám se sebou spokojený. Narodila jsem se jako jediná dívka ze tří sourozenců. Moji rodiče od rána do večera pracují. Nikdy jsem se maminky neptala, zda potřebuje pomoc. Víím, že si všimne i maličkostí, které udělám, a proto jsem jí odmala pomáhala ráda. Potěší ji úplně drobnosti, když jí přinesu do obchodu čaj, odnesu těžkou tašku, podržím vchodové dveře. Postupně jsem se naučila vařit. Jsem šťastná, když se navečer sejde celá rodina u jídla, které jsem připravila.

Být šťastný mi proto částečně splývá se slovy ochotný, ohleduplný a slušný. Náš život je řízen každodenním shonem a lhostejností, žene se kupředu jako splašený kůň. Lidé se na veřejnosti překřikují, předbíhají, jsou agresivní, i když je to pak třeba později mrzí. Jak by mohli v takovém shonu potkat štěstí? Nevěřili byste, jak se agresivní člověk změní, když s ním začnete mluvit slušně, pokud spěchá, pusťte ho ve frontě před sebe. Znejistí, je rozpačitý, protože očekával úplně stejnou reakci.

Myslím si, že pocit štěstí neznamená vydělat spoustu peněz, ale především nebýt lhostejný, zpříjemňovat každodenními drobnými maličkostmi život sobě i ostatním, protože pomáhat druhým znamená pomáhat sobě.

O tatínkovi, který zaspal aneb štěstí nečeká

(Adéla Dvořáková, Gymnázium Vysoké Mýto, 2. roč.)

Žil byl jednou jeden tatínek. Byl to úplně obyčejný tatínek, jakých po světě chodí tisíce, ba možná snad i miliony. Tenhle tatínek, o kterém bude řeč, žil úplně normální, běžný život. Měl krásný dům, hodnou maminku a vychované děti. Ve svém nádherném domě měl vše, co jen mohl potřebovat. Dokonce měl i malou zahrádku a na ní spoustu zvířátek – psa, kočku, prasátko, králíky, kozu a slepice.

Tatínek, stejně tak jako většina rodičů, chodil do práce. Pracoval v jedné nevelké firmě, a protože to byl šikovný a spolehlivý pracovník, měl velmi důležitou funkci. Řídil ostatní zaměstnance této firmy, přiděloval jim práci, organizoval, co kdo bude dělat, kolik se toho vyrobí a vůbec zajišťoval celý hladký provoz na pracovišti. Byl tedy v práci téměř nepostradatelný. Tatínek byl spokojený, téměř nic mu nechybělo. Každé ráno vstal, šel do práce a celé odpoledne trávil se svoji rodinou, na zahrádce se zvířátky, která měl, stejně jako svou ženu a děti, velmi rád. Tatínek byl šťastný. On si to ale dost dobře neuvědomoval. Vše co měl, považoval za zcela samozřejmé a přirozené.

Ani v tom nejhorším snu by si tatínek nedokázal představit, co všechno se může stát, když v domácnosti selže jedna jediná zcela obyčejná věc. Že na běžně používané drobnosti může záviset štěstí mnoha lidí. To všechno se ukázalo až mnohem později.

S postupem času si všichni v této rodině uvědomili, že nejdůležitějším členem této domácnosti, byl budík. Dlouho se nic nedělo, všechno šlo jako po drátkách. Nikdo neměl žádný problém, až najednou se to stalo.

Přišel ten hrozný den. Bylo ráno, jako obyčejně, ale dnes bylo něco jinak. Budík stál jako obvykle na svém místě, ale tvářil se nešťastně. V noci ho totiž začalo škrábat v krku. Měl obrovské bolesti, velikou teplotu, dokonce mu naskákala i vyrážka, ale co bylo úplně nejhorší? V noci přišel o hlas. Jak měl chudáček, malý nebožáček, ráno zazvonit, když nemohl ani pípnout, natož pak cinknout a probudit tatínka. Stál tam v rohu, jako vždycky, zoufale

hleděl na otce, na živitele jejich rodiny, na svého pána a majitele, jak klidně spí. A budík už tušil, že jeho chrapot bude pro budoucnost této rodiny osudový.

Bylo devět hodin ráno, když se tatínek konečně probudil. Nevěřicně si protřel oči a pokoušel se ve své rozespalosti přijít na to, proč je takové světlo a co je vlastně za den. Za chvíli si s hrůzou uvědomil, že je středa a že zaspal. Že už měl být přes tři hodiny v práci. Velmi rychle se oblékl a jel do pracovního procesu. Ale jak zoufale to na jeho pracovišti vypadalo? Lidé nevěděli, co mají dělat. Nikdo je neřídil a nic se do této chvíle nevyrobilo. Prostě všude byl naprostý chaos.

Když se tohle dozvěděl tatínkův šéf, velmi se rozzlobil a okamžitě přinesl tatínkovi výpověď. Tatínek se začal omlouvat, začal vysvětlovat, ale nebylo to vůbec nic platné. Musel na hodinu odejít z práce. Nedalo se nic dělat. Přišel domů, byl velmi smutný a přemýšlel, co dál. Hned druhý den si začal shánět novou práci, nové zaměstnání. Ale nebylo to vůbec, tak snadné, jak si tatínek až doteď myslel. Ať zavolal, kam zavolal, všude bylo obsazeno, nikde nemohl nic najít. A štěstí bylo pryč. Nic se nedařilo, tak jako dosud, vše bylo vzhůru nohama.

A tak ubíhal den za dnem. Rodině došly peníze. Velmi se uskrovnili. Děti už neměly drahé hračky, všechny je musely prodat. Místo masa jedli brambory a chleba. Maminka si nemohla koupit žádné krásné oblečení. Na rodinu přišla bída. Dokonce už neměli peníze ani na to, aby mohli krmit svá zvířátka. Museli je prodat. Prodali slepice, pak prasátko, prodali i králíky a nakonec i kozu. Koho ale nemohli prodat, byla kočička a jejich milovaný pejsek. Ti dva byli natolik členy této domácnosti, že se jich nemohli vzdát. Měli je příliš rádi na to, aby se s nimi dokázali rozloučit. Ale i kočičce a pejskovi nastaly zlé časy. I oni si museli utáhnout opasky, vzdát se svých oblíbených dobrot. I oni měli často hlad. Nikdo už nebyl tak šťastný, jako tehdy, když tatínek chodil do práce, nosil domů výplatu a peníze se nemuseli řešit. Prostě tehdy, když netřeli bídu s nouzí a nebyli na hranici životního minima.

A budík? Ten stál zaprášený tam, kde naposledy zapomněl zazvonit a nikdo si na něj ani nevzpomněl. Byl zoufalý. Dobře věděl, že celá tato patálie vznikla kvůli němu, kvůli jeho náhlému onemocnění, které ale přece nemohl ovlivnit, ani nijak vyřešit.

Když už byla situace téměř neúnosná, finance už se ztenčily na minimum a maminka s tatínkem byli již zcela bezradní, přišlo nenadálé vysvobození. Z ničeho nic zavolal tatínkův bývalý šéf. Velmi se omlouval, že se s tatínkovou výpovědí unáhlil a že tak schopného a spolehlivého zaměstnance už nemůže sehnat, že pokud by tatínek chtěl, může se zase vrátit do práce. A tatínek, byl šťastný. Rodině konečně skončí starosti a do domu se opět vrátí štěstí a spokojenost.

Tatínek dojel do obchodu, starému budíku koupil nové baterky a za poslední peníze, které mu v peněžence zbyly, si koupil ještě jeden budík náhradní. Od té doby vždycky večer natahoval budíky dva. Starý budík byl spokojený, tatínek ho nevyhodil a navíc mu koupil kamaráda, takže mu na poliče už nebylo smutno a každé ráno tak mohli zvonit ve dvou. A když náhodou některý z nich v noci onemocněl a ochraptěl, tak ho vždycky ten druhý bezpečně zastoupil.

Tatínek zase vydělával peníze, koupil zpátky prasátko, slepice, králíky a kozu, ale už nikdy nezapomněl na to, komu za všechno co má vděčí. Že je to budík. A proto, že nikdy nikdo z nás nemůže podceňovat i zcela obyčejné věci a nic nemůžeme brát zcela samozřejmě. Protože se během chvíle může cokoli změnit a někdy už se situace zachránit nedá, jako se tomu našťestí stalo v tomto příběhu. Že prostě ani čas ani štěstí nečeká, až se komukoli z nás rozsvítí a začneme si žít toho, co v životě máme, tedy i docela obyčejných věcí.

Štěstí nečeká

(Adéla Traganová, ZŠ Staňkova Pardubice, 7. tř.)

V bílých šatech pobíhám po ulici, kde je klid a ticho, ale v tom vidím v dálce světlo a jako by se velkou rychlostí přibližovalo. Kouknu naň, za necelou vteřinu kolem mě projede hlasitý vlak, ze kterého mi málem upadnou uši. V realitě to je ale budík, který mě vzbudí v pět hodiny ráno a připomene mi, že je středa a já jdu zas do své práce. Jediné, co mě dokáže nakopnout z pouhého čtyř hodinového spánku, je silná káva. Roztáhnu záclony, ale místo světla v mém pokoji se rozlije snad ještě větší tma. Venku prší a kapky deště bouchají do mého okna, což mě láká k tomu, abych zavřela oči a spala dál. To si ale nemohu dovolit. S kávou v ruce si sednu ke svému stolu a odhrnu povalující se papíry najednou hromádku. Vypadá to jako sběr, ale bohužel se těmi papíry musím ještě prodrat, jinak by to mé kariéře neprospělo. Po delším zamýšlení pohlédnu na hodiny, které ukazují už čas, abych se zvedla ze židle a oblékla úzkou šedou sukni s bílou košilí a sáčkem. Tudíž tak učiním, nanesu na sebe spousty make-upu, aby nebyly vidět mé kruhy pod očima. Svě černé vlasy svážu do culíku a na nos nasadím brýle. A ne už zase nestíhám. Rychle popadnu hromádku papírů, které vložím do kabelky a vyjdu ven v lodičkách, kabátu a v ruce svírám černý deštník, který mě má uchránit před tím, aby se mi řasenka neroztekla po tvářích a vlasy nevypadaly jak promočené chaluhy. Na štěstí si chytnu taxíka, který mě doveze do vysoké černé budovy, oděvní firmy. Jakmile přijdu k recepci, uvítá mě milá Martinka ve výrazném červeném svetru a černých širokých kalhotách. „Ahoj Andrejko, šéf je dneska nějak nevrlý. Jen bacha, aby se nestalo ještě něco horšího, než že propustí půlku personálu.“ Pousměje se a gestem mě uvítá. Nemám ale čas si s ní povídat a tak jen přikývnu a rychlým krokem dojdu ke své kanceláři. Naneštěstí potkám jednu proradnou zrzku, která mi tu dost dlouho pije krev. Zřejmě byla celá ponořená v myšlenkách a tak si mě ani nevšimla. S pocitem síly vejdu do své kanceláře a můj pohled se zaměří na vysokou kupu papírů, která tam ještě včera nebyla. Najednou kdosi zaklepe na dveře a tak jdu otevřít, je to pan Pokorný neboli šéf. Jen co vejde s pozdravem do mé kanceláře, vidím, že jeho oči se dívají na papíry na stole a pak i na papíry narvané v mé kabelce. Přijdu si, jak kdybych svojí práci nezvládala. Bohužel jeho pohled mě v tom utvrzuje. „Co potřebujete?“ otáží se ho. „Chtěl jsem vám sdělit, že není jednoduché vás udržet na pozici na jaké jste a tak vás varuji, nejste nenahraditelná.“ Otočí se a zabouchne za sebou dveře. Stojím uprostřed kanceláře jako kůl v plotě a zírám na zavřené dveře. Nedokážu si představit, že by mě vyrazili. Je mi do breku, jeho pohled byl, jak kdyby mi hrudí projel nůž. Zazvoní mi mobil a ukáže se mi připomínka návštěvy mé matky. Zhluboka vydechnu a položím mobil na stůl vedle kalendáře, který je celý popsaný. Tak co to tu máme? Pohlédnu na papíry a rychlostí si je přečtu. Zjistím, že je to nedodělaná práce od zástupkyně ředitele, kterou propustili před dvěma dny. Uběhne pátá hodina a tak sbalím zbytek papírů na doděláná doma a opustím kancelář. Svezu se výtahem do prvního patra odevzdat alespoň nějaké vypracované papíry. Pak zrychlím svou chůzi, abych stihla mamincino pozvání na večeři. Jakmile dorazím, uvítá mě šťastný obličej mé maminky. Stojí ve dveřích natáčky ve vlasech, sukni po tetě Máše a modrý svetr s medvídkem. Přivítá mě silným objetím a pozve mě domů. „Je to skoro rok, co jsi mě navštívila.“ Zamračí se a spustí tu samou písničku. „Měla by ses o mě více starat, jsem tvoje maminka, už tu dlouho nebudu, chlapa už máš?“ Při pomýšlení na to, že jsem si tohle všechno mohla odpustit se posadím na židli v kuchyni a vedle sebe položím kabelku. „Ne mamí chlapa nemám,“ odpovím. Tím

jsem spustila ale další starou písničku. „Vždyť já tě v tvém věku už čekala, život by jsi měla jednodušší, mysl na rodinu a ne pořád jen na práci.“ „No jo mamí až půjdu městem, budu se dívat jen na chlapy.“ Když maminka chystá talíře, zeptám se jí, zda přijde i můj brácha Zdenka. „Jasně že jo,“ odpoví mi. Někdo zaklepe na dveře a tak se zvednu a jdu otevřít. Stojí tam moje o pět let mladší sestra Klára, kterou jsem už pěkně dlouho neviděla, ale na dvaadvacet let jí to náramně sluší. Vedle ní poskakuje malý Honzík, je to pětiletý rošťák syn Magdalény a Zdendy. Klára mě obejmě a vejde dovnitř. Pokleknu k Honzíkovi, vezmu ho do náruče a za necelou vteřinu se zvonek rozzvoní zas. „To je Magda a Zdenka,“ vyhrkne Klárka, která zrovna krájela knedlík. Hned jdu otevřít. Ustaraný obličej Magdy se rýsuje vedle nevinného obličej Zdendy. „Ahoj!“ vykřikne Zdenka a obejmě mě, div mě neudusí. „Rád tě vidím, tak co jak je?“ zeptá se mě na tu nejnudnější otázku na světě. Na štěstí, ale nemusím odpovídat. Z kuchyně přijde maminka a Magdu i Zdenka vtáhne dovnitř. „My jsme ještě dole parkovali,“ obhájí se Magda pozdním příchodem. V osm hodin mě probudí Klárka. Mám sklenici vína v ruce. „Jestli chceš, odvezu tě domů, mám tady auto,“ řekne mi s úsměvem na tváři. Mám ještě mlhu před očima a pomalu se orientuji, kde je který nábytek. Zeptám se Klárky, zda Zdenka už taky odjel domů. Dozví se, že už jsou všichni pryč a maminka umývá nádobí. „Tak pojed, odvezu tě domů,“ řekla Klárka a dotáhla mě až k autu. Hlasitý pištivý zvuk mě vzbudí, vidím, že je pět hodin ráno. Vůbec si nepamatuji, jak jsem se vzala doma, ale to je mi teď celkem fuk. Mám rozmazaný make-up a zmačkanou, páchnoucí košili. U postele se povalují moje černé lodičky a jedna má zlomený podpatek. Rychle se osprchuju a na svou bolest hlavy spolknu pár prášků. Obléknu se do čistého oblečení, vyčistím si zuby, učešu se a jdu do práce. Přijdu s půl hodinovým zpožděním a nejen to, doma jsem si zapomněla kabelku s veškerými papíry. „Kde je Zákopková?!“ slyším, jak šéf řve moje jméno přes celé patro. „Tak kde je?!“ Jeho rozzuřený pohled mě vystraší. „Dobrý den,“ snažím se být velice milá. „Andreo, do kanceláře hned!“ Následuji ho. Jakmile zavřu za sebou dveře, rozkřičí se na mě. „Myslím, že není co řešit. Pozdní příchody a k tomu jste odevzdala jenom část své práce! Kde je ten zbytek?!“ Kouknu se na něj a raději pomlčím. „Rozumím, máte padáka okamžitého!“ Hádám, že tohle slyšela celá budova. Slzy se mi vlijou do očí, zpoť se mi ruce, v rychlosti se otočím, abych odešla, v tu chvíli ale loktem zavadím o vázu. Shodím ji dolů, střepy se rozletěly po celé kanceláři. „Omlouvám se,“ řeknu řediteli. „Vypadněte!“ zařve. V ruce mám krabici se svými věcmi. Nemám náladu se loučit a tak rychle z budovy odejdu. Jdu kolem cukrárny, do které jsem už dlouho chtěla zajít, ale neměla jsem čas. S úsměvem vejdu dovnitř. V jedné ruce mám krabici a v druhé kousek svého dortu, ale až pak si všimnu, že nikde není místo. Tu na mě zavolá jeden mladík z kouta. „Slečno, pojedte si sednout sem.“ Usměju se na něj a přisednu k němu. Po delší době povídání zjistím, že je mu osmadvacet jen o rok starší. Scházeli jsme se tak dva měsíce no a teď doopravdy pobíhám ve svatebních šatech.

Štěstí nečeká

(Nela Haběťínková, Gymnázium Dašická Pardubice, 2. roč.)

Štěstí. Co je to štěstí? Muška jenom zlatá? No tak to ne! Je to něco víc. Štěstí je sice pomíjivé, ale stojí za něj bojovat. Stojí za obětí. Stojí za snahu. Stojí za bolest. Stojí za nespočet hodin, které vynaložíme při vytváření štěstí. Za malý okamžik, za vteřinu.

Stojí za úsměv i za utrpení, stojí za pláč, ale vrací vše v slzách radosti. Stojí za tohle všechno dohromady. Někdy i za něco víc. Ne vždy si ale klade takové nároky.

Štěstí je jako květina ze zahrady Eden šlechtěná po tisíce let pro jeden okamžik štěstí. Je jako hvězda zářící na nebi do dále nejvíce ze všech hvězd a v dalším okamžiku padající někde do temnot, za obzor, do prázdna, kde uhasne a navždy se ztratí ze světa, z myšlení lidí, kteří ji ještě před minutou pozorovali. Je jako lilie, nádherná květina, která i když je zhasnuta, září velikým světlem a místnost se plní radostí a světlem naděje v lepší zítřky. Nakonec ale zvadne a hodí se do koše. Taková je pomíjivost štěstí.

Štěstí je skvostné jako koruna svatováclavská. Je čiré jako křišťál. Je pravé jako to, že mám dvě nohy a ne tři.

Štěstí je jako květina. Musí se zasadit, zalévat, hnojit. Po této péči může teprve vyrůst do krásy. Zasazení lze vnímat jako získání příležitosti. Zalévání jako snahu člověka. Hnojení jako boj a květ jako radost.

Štěstí někdy přijde samo a zaklepe na dveře, jindy se za štěstí musí bojovat. Boj se ale ve většině případů neobejde bez obětí ať velkých, či malých. Ale co vím jistě, je to, že štěstí za ty oběti stojí.

Hodně lidí štěstí nedosáhne a po dvou nebo třech těžkých chvílích snahu dostat se ke štěstí vzdají. Ale vy si štěstí nenechte ujít a bojujte za něj. Štěstí je totiž jako slunce, které lidem přináší radost, světlo, pocit jistoty, teplo. Lidé by ho někdy chtěli trochu pozdržet. Ale to nejde. Protože štěstí, stejně jako slunce nečeká na opozdilce, ale přináší radost a s ní i pocit, že dokážete cokoli.

Zaprášená kniha

(Adéla Uhrová, ZŠ E. Beneše Písek, 7. tř.)

Jmenuji se Anička a jsem taková normální holka z města. Učím se docela dobře a ve volném čase moc ráda tancuji. Dnes je 1. července a začínají prázdniny, na které jsem se už moc těšila. Rodiče mi včera slíbili, že na první týden prázdnin vyrazíme všichni společně na babiččinu starou chalupu. Je tam moc hezky, ale od té doby co babička zemřela tam jezdíme jen velmi zřídkka. Cesta nám uběhla velmi rychle a najednou jsem zase stála u té staré branky a vzpomínala, jak nás babička vždycky vítala. Byla moc hodná a ráda na ni vzpomínám.

Krátce po příjezdu na chalupu se ale zatáhlo a začalo pršet. Abych se zabavila, tak jsem začala prozkoumávat stará zákoutí chalupy. Vzpomněla jsem si, že jsem už strašně dlouho nebyla na půdě. Opatrně jsem vylezla po starých schodech a otevřela rozvrzané dveře. Ocitla jsem se na tajemném temném místě, kde bylo uložena spousta starých nepotřebných věcí. Nebylo tam moc dobře vidět, protože byla půda jen spoře osvětlena. Na půdě mezi trámy byla spousta pavučin a na zemi staré krabice pokryté prachem. V rohu půdy stála velká skříň a vedle ní bylo opřeno rezavé, snad stoleté kolo. Pomalu jsem otvírala ty staré krabice a hledala něco zajímavého. Najednou jsem si všimla, že v jednom místě, zrovna pod vikýřem, leží dřevěná bedna. Ona to vlastně nebyla bedna, byl to černý dřevěný kufr, jaký jsem vídala ve starých filmech. Opatrně jsem ho otevřela. Uvnitř bylo nějaké oblečení, papírová krabice plná fotografií a stará tlustá kniha, která byla potažena červenou látkou. Zvědavě jsem tu knihu otevřela a zjistila, že není tištěná, jak knihy bývají,

ale že je psána rukou. Podle písma a data na 1. stránce, kde bylo krasopisně napsáno 1. března 1932, jsem usoudila, že patříla mé babičce. Babička se jmenovala Kateřina a od maminky vím, že prožila velmi zajímavý život. Začala jsem číst a pomalu se ponořila do života, který babička ve svém deníku popisovala. Narodila roku 1917, a když si deník začala psát, bylo jí 15 let. Byla tedy o něco starší, než jsem já teď. Dočetla jsem se, že babička v té době studovala gymnázium, měla hodně kamarádek, chodila ráda ven a stejně jako já velmi ráda tančila. Vlastně mě napadlo, že ač je to tak strašně dávno, měly v té době holky stejně radosti i starosti jako mají dnes. Všimla jsem si, jak často a hezky babička psala o své lásce k tanci. Věnovala mu v té době vlastně většinu svého volného času. Navštěvovala pravidelně taneční kroužek, a dokonce se zúčastnila i několika tanečních soutěží. Postupně jsem otáčela zaprášené stránky a hltala babiččin poutavý životní příběh. V tom jsem zaslechla mamčin hlas, volala: „Aničko, pojď na večeři!“ „Ano, už běžím, mami...“. Opatrně jsem odložila babiččin deník a seběhla do kuchyně. Hned po večeři jsem ale spěchala zpět na půdu, abych pokračovala ve čtení. Na dalších stránkách už se psal rok 1937 a babičce bylo skoro 20 let. Pracovala jako zdravotní sestra a každou neděli chodila tančit do tančírny. Při tanci se také seznámila se svým mužem, naším budoucím dědečkem. To už jsem byla ale velmi unavená, a tak jsem knihu zavřela a šla spát. Než jsem usnula, tak jsem si říkala, že talent a láska k tanci jsem asi zdědila po babičce. Možná se stejně jako babička zkusím zúčastnit nějaké taneční soutěže.

Napadla mě ještě jedna věc. Vlastně to nebyl ani tak nápad jako spíše rozhodnutí... a to, že si budu také psát svůj vlastní deník. Možná budou moje vnučata jednou také se zájmem číst o mém životě, o tom jak se žilo kdysi dávno.

Tenkrát, když jsem usínala, jsem si vůbec neuvědomila, jak moc tato červená kniha – babiččin deník, ovlivní můj budoucí život. Dnes po mnoha letech mám velké štěstí a ve svém životě jsem dosáhla všeho, co jsem si přála..... jsem profesionální tanečnicí a tanec je pro mne vším...

3. kategorie

Osudová loď

(Jakub Mauer, ZŠ Jevíčko, 8. tř.)

Ulehnu, jako už tolikrát do své teplé, měkké postele. Unavený ze všeho, co mi dnešní den přinesl. Je mimo moje chápání, proč vždycky po perném dni plném radosti, štěstí, smutku, povedených, ale i zkažených věcí se v mém nitru rozpoutá takřka neutišitelná bouře všech pocitů.

Vlny omývají útesy v mé mysli. Na pomyslnou vodní hladinu vyplují všechny mé nešvary, touhy, rozhodnutí. Jsem jako topící se bezmocný člověk ve všech mých vzpomínkách.

Byl jsem ještě malý kluk, když jsme běželi se sestrou po schodech kvůli večerníčku, ale i přesto se mi tato vzpomínka vybaví. Je mi do breku, ale jakoby instinktivně zaženu tuto myšlenku pryč. Není to škoda? Vždyť jsme byli šťastní, když jsme každý večer uslyšeli tu známou znělku. Ano, bylo to krásné, říkám si, tak málo mi stačilo ke štěstí, když jsem byl malý.

Vítr přinese obrovskou vlnu a ta s sebou odnese i tyto myšlenky. Přemyslím, co mi bude stačit ke štěstí, až vyrostu? Jaké to bude? Splním si všechny své cíle?

Bouře zuří čím dál víc. Už skoro nemůžu ani logicky uvažovat, ale ještě nechci upadnout do říše snů. Pořád mě napadají nové otázky. Na čem bude záviset moje budoucnost? Na štěstí? Já nechci nechat svůj osud unášet do neznáma jako v této bouři. Chci ho ovlivnit. Chci se chopit své šance. Svého štěstí.

Jako bych řekl tajemné zaklínadlo. Bouře v mé mysli se začala utišovat. Už se necítím tak bezmocný. Víím, co chci, čeho chci dosáhnout. Chci být šťastný, a proto tuhle bouři musím porazit.

Myslím jen na šťastné chvíle v mém životě. Bouře ustupuje. Mezi hustými, šedými mraky prosvítá slunce. Pořád jsem v bezedném moři vzpomínek, ale už jsem připraven chopit se svého štěstí.

Objeví se loď. Loď v neklidném moři plném mých představ, která mne může zachránit. Ale tato loď, štěstí, se vždy neobjeví a nikdy na nás nebude čekat. Je pouze na nás, zda nastoupíme a necháme se zanést do klidných vod, anebo ji necháme odplout.

Já nastoupím! A vy?

Štěstí nečeká

(Kateřina Točfousová, Gymnázium Polička, 4. roč.)

Každý zná určitě tucty příběhů o lidském štěstí, ale tak jako člověk, mohou se radovat i zvířata, ptáci, ryby, hmyz nebo jen taková malá, otravná, zdánlivě obyčejná moucha. Nevím, co se jí většinou honí hlavou, ale možná si v té své maličké hlavičce přehrává celý svůj život, štěstí, které ji potkalo a minulo. Tak třeba ta, co mě tady teď otravuje. Co když má svůj vlastní příběh o štěstí? Třeba tento:

Sluním se ve vyhřátém okně, bzučím v rytmu svých křídel a ptám se sama sebe, co by kdyby. Hned poté, co jsem ještě jako malá muška opustila svoji rodnou, masem a hnojem oplývající farmu, kde se ale hemžilo až příliš rukou s plácačkami, podařilo se mi uniknout na svobodu. Štěstím, nejspíš. Pak jsem jen tak bloudila krajem, živila se vším možným, co se mi dostalo pod křídla, a nemyslela na budoucnost.

Až se jednou strhla vichřice a já jsem na vlastní kůži okusila pravou podzimní metelici. Chtěla jsem volat o pomoc, ale prudký vítr mě překřičel a smýkal s mým tělem oblohou, jako by si mě ani nevšiml. Neschopna dirigovat směr jsem se oddala unášejícímu proudu, snažice se alespoň udržet ve vzduchu. Ale neposedné kapky deště mi smáčely a ochromovaly křídla do té doby, než jsem neschopna létat padla do ulehlé trávy a pomalu se smířovala se svým tragickým koncem.

Počasí se pomalu zklidňovalo a já najednou uviděla zázrak. Ze závoje deště se vynořil velký černý pes. Zastavil přímo přede mnou a nabídl mi možnost přežít, i když nevědomky. Tak jsem to obrovské štěstí proměnila ve skutečnost a z posledních sil se doplázila do jeho husté srsti. Tohle zvíře, obývající útulné stavení poblíž, tahle shoda šťastných náhod mi zajistila příjemný zbytek života v blízkosti útulného krbu a možnosti úplného nabrání sil. Kdybych jen chvíli zaváhala, chtěla si jen na chvíli odpočinout, pes by odešel a s ním i možnost dlouhého a plnohodnotného života. Protože štěstí nečeká.

Štěstí je velmi složitá věc. Přelétává sem a tam a nečeká, až se vyhrabeme ze svých pevně střežených obalů, ve kterých sníme o lepším světě. A nejsou to jen lidé, kteří se radují, každý má nárok na kousek toho svého štěstí, které když nechytí pevně za pačesy, uletí, nebo když se včas nerozkouká, zmizí. A vůbec nemusí být jen o velkých věcech, vždyť krása se skrývá v maličkostech, tak jako v malé mouše s velkým štěstím.

Skryté kouzlo

(Jakub Dojčán, ZŠ Holubova Holice, 9. tř.)

„Ochochoo, jééjehehe, už néé, to nemůžete myslet vážně Richards!“ „Ale ano, myslím to naprosto vážně, pane Duglesi, ...ostatně, zeptejte se pana Jeffersona.“ Pan Jefferson, obtloustý muž s plnovousem se snažil rychle uklidnit svůj burácivý smích. „No, tedy,“ vykoktal se sebe. „Nic proti vaší myšlence, že je jablko vyšlechtěná hruška, nemám, ale to bychom pak mohli tvrdit, že rajče je jen větší jahoda,“ vyhrkl a spolek mužů kolem stolu se začal znovu svírat v křečích od nezvladatelného smíchu.

Byla to zvláštní sebranka. Každý čtvrtek se scházeli ve svém oblíbeném klubu a diskutovali jakožto vážení filozofové o vážných otázkách a problémech snad úplně všeho. Nikdy byste nepotkali roztodivnější sebranku, než byla tahle. Obtloustý muž s plnovousem, pan Jefferson. Proti němu vysoký a elegantní lord Dante se svým oblíbeným cvikem a knírkem natočeným do zvláštní spirály. Mladík Christopher Owens v rozrhaných šatech a s neupravenými rozcuchanými vlasy. A spolubydlící pan Richards a sir Dugles, oba v manžetových sakách se zvednutými límcí. Zrovna řešili vážné téma šlechtění jablek. „Né, dost pánové, dost,“ ozval se lord Dante. „Pojďte řešit nějaké téma na úrovni.“ Rozhlédl se, aby zjistil, jestli si získal jejich pozornost, všichni na něj upřeně hleděli, čekajíc, co může být závažnějšího než šlechtění jablek. „Víte, jednou jsem potkal muže... už přesně nevím, jak se jmenoval, na tom nesejde. Zeptal se mě na jednu otázku... jestli existuje štěstí, které se později

nepromění ve smutek... neodpověděl jsem mu, a proto se teď ptám vás, co myslíte pánové?" U stolu nastalo hrobové ticho, nikdo neodpověděl. Chvilku mlčky seděli a bloudili očima jeden z druhého. „Ne, neexistuje!“ ozval se mladík Owens. „Štěstí je jako nešťastná láska. Objeví se, když to nejvíč čekáte, je s vámi v těch nejkrásnějších chvílích a pak, když jste na samém vrcholku blaha, vás opustí, aniž by vám dala vědět, že odchází a řekla, že se už nikdy nevrátí...“ zabloudil očima kamsi do rohu. „Vidíte?“ muži mlčky otočili hlavu, spatřili malou myšku zápasící s kusem opečeného chleba na špendlíku pastičky. CVAK. „Každý někdy pocítil štěstí, ale kdo z vás pak nezažil zklamání jako ta myška? Dřív než stihla dát chléb do úst, past sklápala a ukončila její život. Není snad štěstí ještě horší kouzlo než smutek a strach? Namotá si vás na prst jako tenkou nitku, poté ho stejně krutě a bolestivě přetrhne.“ U stolu znovu nastalo ticho. Po pár minutách, kdy všichni beze slova seděli a přemýšleli o té myšlence, se jeden po druhém zvedli a odešli.

Vickrát se u kulatého stolu nesešli. Nesmáli se spolu hloupým vtipům, ani nerozebírali absurdní témata týkající se ovoce. Párkrát se lefmo minulí na ulici a na znamení pozdravu si nepatrně nadzvedli klobouky, ale nikdo z nich už nikdy nenašel štěstí, možná ze strachu, kdo ví.

Poslední cesta

(Nikola Plšková, Gymnázium Polička, 4. roč.)

Stáli a vyčkávali na svůj vlak. Každý svíral v ruce své skromné zavazadlo a s hrdě vztyčenou hlavou nosil na hrudi šesticípou hvězdu. Nikdo nevěděl, kam vlak míří a co na ně čeká v cílové stanici. Avšak nikdo nečekal, že pro Němce jsou Židé jako vši, kterých se musí dle rozkazu zbavit.

Vlak vyjíždí s první várkou Židů. Všichni se mačkají v malých vagoncích určených pro dobytek. V jednom z těchto vagonů sedí také bratři Kryštof a Jakub. Patnáctiletý Kryštof se stará o svého mladšího bratra od odjezdu jejich rodičů do Terezína. Sedmiletý Jakub ho zbožňuje a cítí se s ním v bezpečí.

Jakub se spokojeně tiskne ke Kryštofovi a upadá do hlubokého spánku. Kryštofa však tíží starost o rodiče a přemýšlí, jakou další zkoušku si pro něj život nachystal. Najednou vlak prudce zastaví a všichni se jako domino nahnou na jednu stranu. Za chvíli se rozvalí dveře vagonu, v nich stojí muž s knírem v německé uniformě a něco křičí v německém jazyce. Pak za sebou rychle zabouchne dveře. Nějaká žena začne překládat ostatním: „Ten muž říkal, že se vyskytl nějaký technický problém, a proto se tu na chvíli zdržíme.“

Jakub začne usedavě plakat a vzlykat: „Já už chci domů, prosím, já se bojím!“ Kryštof se ho snaží uklidnit, a proto se rozhodne, že mu bude vyprávět vymyšlené pohádky: „Někde daleko odsud žila kdysi medvědí rodinka, táta medvěd, máma medvědice a dvě medvíďátka. Jednoho dne jim ale tátu a mámu zajali zákeřní pytláci, proto se o sebe mláďata musela postarat sama. Učila se spouště nových věcí, jak si sehnat potravu a úkryt a jak zahnat hladové vlky. Nejdůležitější však bylo spojit své síly a zůstat spolu. Cestovala po světě a zažívala spoustu dobrodružství. Postupem času z nich vyrostli statní medvědi, kteří byli schopni se vypořádat i s pytláky a osvobodit své rodiče. Rodina spolu žila šťastně až do smrti.“

„Další!“ nadšeně huláká Jakub. Přidal se i ostatní cestující a prosí Kryštofa o další pohádky. Ve vagonu alespoň na chvíli zavládne teplo lidského nitra. „Tak tedy dobrá, vezme je

Kryštof na milost a sevre v ruce dřevěný knoflík, který upadl Jakobovi jednoho slunečného odpoledne, když si spolu hráli a on mu ho ještě nestihl přišít zpátky na vestu. Spustil tedy: „Každý kabátek se pyšní svými knoflíky, ať už jsou červené, strakaté, dřevěné nebo zlaté. Jeden nafoukaný kabátek se však rozhodl, že nechá odpárat dřevěné knoflíky. Přišly mu totiž málo nůbl. Poručil nití, aby je přes noc všechny odpárala. Knoflíky popadaly na dno skříně jako hrušky, avšak druhý den našel majitel vypáraný kabátek ve skříně a řekl si, že takový kabátek mu k ničemu není, a proto si radši koupí nový a vyhodil ho do koše. Knoflíky si však schoval pro štěstí.“

„Tak a tahle bude poslední,“ pravil. „Žily, byly v jedné chaloupce tři sestry s tatínkem. Tatínek svěřil svým třem dcerám tři kamínky pro štěstí. První ze tří sester se stala slavnou, tak jak po tom vždycky toužila, druhá se vdala za bohatého podnikatele, tak jak si to vždycky plánovala, a třetí svůj kamínek štěstí ztratila. Zůstala jako jediná s tatínkem a starala se o něj, ale oba našli štěstí i bez kamínku. Jejím kamínkem štěstí se stal tatínek.“

Znavení lidé postupně v náručí svých blízkých usínali. Vtom se otevřely dveře a ozýval se jenom pláč vyděšených dětí a rozkazy německých vojáků. Jakub pevně stiskl Kryštofovu ruku a usmál se: „Mám tě rád, brácho!“ Odtrhli je od sebe jako kus bezcenného papíru, Kryštof jenom stihl zavolat: „Neboj se, Kubo, to bude dobrý, musíš být statečný!“ Kryštof si zapamatoval jeho sebevědomý pohled, a tak si ho navždy bude pamatovat.

Na Jakuba štěstí nepočkalo... A tisícům dalších lidí také štěstí uteklo...

Osud, ten si pro vás vždycky přijde třeba na nádraží a počká na vás, ale štěstí nečeká, ani se neohlédne a vy mu ani nestačíte zamávat. Možná však nějaké to štěstíčko jednou chytnete a budete se s ním prohánět po celém světě.

Můj den

(Kateřina Záborská, ZŠ Josefa Resslera Pardubice, 9. tř.)

A je to tu. Víím, že až otevřu oči, uvidím své štěstí. Mé štěstí ani nečeká, až ty oči otevřu, a už cítím jeho tíhu na mém těle. Jakmile oči otevřu, mé štěstí okamžitě mizí. Nemůže být spatřeno bez oblíbeného předmětu. Když něco najde, vrátí se a opět se ocitne na mém těle. Štěstí už nechce dál čekat a musíme spolu vstát. Štěstí už ví, že po ranní hygieně následuje společná procházka. Pokud se zpozdíím, štěstí opět nečeká a odchází z domu dřív než já. Po procházce spolu posnídáme. Štěstí si nerado čistí zuby, a tak je jeho dech cítit rybinou. Protože musím do školy, tentokrát štěstí zůstává čekat na mě. Aspoň si to myslím.

Po návratu ze školy na mě štěstí opět nečeká. Tvrdě pracuje na zahradě: hloubí jámy, přerovnává dřevo a roznáší ho po celé zahradě. Jakmile mě spatří, ani minutu nečeká a mizí. Po chvíli přichází s malým dárkem pro mne. Většinou to je produkt z naší zahrady: jablko ze stromu, utržená květina (občas i s kořínky), hezký klacík. Celé odpoledne pak strávím se svým štěstím. Hrajeme si na honěnou, házíme si talířem, ukazuje mi nové objevy na zahradě. Já mu na oplátku vyprávím, jak bylo ve škole.

Večeříme opět spolu. Večer spolu trávíme v posteli. Já s knížkou, ono se svými oblíbenými předměty. Nad knížkou usínám a zlehka cítím rybí dech mého štěstí. Zase byl problém s čištěním zubů...

Ačkoliv víím, že moje štěstí na mne velmi často nečeká, jsem si i přesto jistá, že mé štěstí, můj zrzavý pes Cherry, nakonec vždy přijde.

Štěstí nečeká

(Kateřina Charvátová, Gymnázium B. Němcové Hradec Králové, 2. roč.)

Vždy když se někde objevila, vše naráz oněmělo. V očích přítomných se mísil strach s nenávisí a odporem, jejich pohledy patřily jenom jí. Protančila mezi stánky, vzala si, co potřebovala, a mlčky položila stříbrnou minci na stůl před vyděšeného prodáváče. Už věděla, že nemá cenu se usmívat na malé děti, ani se někoho na něco ptát. Už je to dlouho, co zjistila, že z lidí strachem nikdy nevyjde ani hlásek.

Bylo jí tak kolem dvaceti, možná víc, to věděla jenom ona. Bílá pleť, ocelově chladné oči, dlouhé havraní vlasy, které nespoutané vlály ve větru, černé šaty, tak lehké, jako by byly utkané z pavučiny. Tajemno, které ji obklopovalo, to vše z ní dělalo v očích lidí čarodějnicí.

Všude se šeptalo, že má léčitelskou moc. Ten, kdo ji navštívil nemocný, se skoro vždy jako zázrakem uzdravil. Všichni to věděli, ale nikdo by se nikdy nepřiznal, že s ní má něco společného. Byla vyvrhelem společnosti.

To vše se ale mělo změnit, když na dveře jejího domku uprostřed skal zoufale zaťukal Václav, mladík hnaný strachem z moru, který napadl město. Když se poté dřevěné dveře otevřely a v nich se objevila ona půvabná bytost, najednou nevěděl, co říci, všechna připravená slova jako by najednou zmizela. Otočil se a chtěl utéct. Řekl si, že to prostě nedokáže. Helena si však všimla bolesti a strachu v jeho očích, a tak zvolala: „Počkej, co potřebuješ?“ Otočil se a bolest v jeho očích nahradila jiskřička naděje. „Paní, musíte nám pomoci, ve městě propukl mor...“ Setkal se však s chladným odmítnutím. „Zaklepal jsi u špatných dveří, nemohu ti pomoci,“ řekla po krátkém zamyšlení čarodějnice. Václav se zhroutil, tolik si od toho sliboval, i když nevěřil, že to pomůže, tak si klekl na kolena a zoufale vzlykal: „Paní, prosím, jste naše jediná naděje a navíc, moje matka...“ Helena nevěděla, co má říci, vrátily se jí vzpomínky na dětství a její po dlouhá léta budovaná hradba, kterou se chránila před okolním světem, pustila do jejího srdce paprsek slunce. Tak přece existuje láska. Po chvíli si uvědomila, že mladík stále čeká, co na to řekne. Kývnutím mu naznačila, ať jde za ní. Václav tedy váhavě překročil práh. Její skromné obydlí ho překvapilo svou útulností, nevěděl, co má od čarodějnice sítla očekávat, ale rozhodně ho nikdy nenašel, že by mohlo vypadat jako dům obyčejné bylinkářky. Ne, nebyl obyčejný, opravil se, měl v sobě zvláštní kouzlo. Jako by ho vůně bylin táhla dál a dál do domu.

Žena seděla u stolu a listovala obrovskou zažloutlou knihou. „To jsou kouzla?“ zeptal se. „Ne,“ pobaveně se usmála, „je to příručka bylin a rad proti nemocem.“ Mladík se zastyděl, že uvěřil těm povídačkám o čarodějnicích a po tvářích se mu rozlil ruměnec. Vtom ho Helena vytrhla z myšlenek: „O černé nemoci toho moc nevím, měl by ses zeptat jinde.“ Když už se ale Václav dostal tak daleko, nemínil to vzdát: „Má paní, prosím, jenom vy nám můžete pomoci, nikdo neví, co máme dělat, a všichni jen tvrdí, že je to odplata za naše zlé skutky, ale já nevím...“ Helena se nadobro rozhodla, ne, že by jí na těch lidech tolik záleželo, po ty roky si k nim vypěstovala nenávisť, ale chtěla pomoci tomu chlapci. „No dobře, ale neručím za to, že to pomůže. Lidé by se měli udržovat v čistotě. Píše se tady ještě o jedné bylině, která by údajně měla zničit infekci ve vředech, ta ale neroste tady.“

Druhý den už Václav vyzýval lidi k větší opatrnosti a zlepšení životních podmínek. S Helenou se pak vydal na dlouhou cestu do hor pro bylinu, která je měla spasit.

Čím déle putovali, tím více Helenino srdce roztávalo a plnilo se světlem a láskou k světu. Postupně mladíkovi otevírala svou duši a vyprávěla mu svůj příběh. Nikdy nevěřila, že když

se člověk svěří svému příteli s problémem, hned je mu o něco lépe, ale teď to zažívala na vlastní kůži. Vyprávěla o tom, jak se jí děti smály, když byla malá, jak její maminku upálili jako čarodějnic, jak se jako sirotek protloukala životem a jak se uzavírala před okolním světem. On jí naopak utěšoval a ukazoval, že i když svět není skvělý, je spousta věcí, které ho udělají jedinečně krásným.

Když konečně s danou květinou dorazili zpět, Helena už nebyla ona chladná žena, ale dívka, která se dívá na svět očima, které vidí ve všem něco hezkého.

Václav se rozeběhl ke dveřím jejich domku, ale uvítala ho jen prázdná postel a pár šedých krys hledajících něco k snědku. Nevěřil tomu, ne, to nemůže být pravda, říkal si. Jeho domněnku pak potvrdila necitlivá poznámka jedné shrbené staré ženy: „Ta už je dávno mrtvá.“ Václava torazilo na kolena, tam někde v hloubi duše to tušil, ale teď, když to věděl jistě, se zhroutil. Nereagoval na Helenina slova, která k němu přiběhla, měl pocit, že zklamal, a chtěl z toho zatraceně nespravedlivého světa zmizet. Přestože věděl, že smrt je spravedlivá a nekompromisní jako málokdo, věděl, že každý jednou zemře a že si jen může vybrat, jak ten čas, který mu byl dán, využije, přes to všechno chtěl běžet za smrtí a říci jí, jak je zlá.

Nakonec ho ale Helena přesvědčila, když mu řekla, že musí ještě dokončit to, co začali, a že nesmí dopustit, aby zemřelo více nevinných a hodných lidí, jako byla jeho matka.

Stará kniha měla pravdu, silní jedinci se po vymývání vředů odvarem z tajemné byliny opravdu uzdravili. Helena pracovala od rána do noci a pečovala o nemocné. Nepovedlo se jim sice přesvědčit některé lidi, kteří stále zatvrzele věřili, že je čarodějnice pomatená ďáblem, přesto byl počet uzdravených veliký.

Nikdo však nedokáže zázraky, ani Helena ne. Když už se zdálo, že se epidemii podařilo zlikvidovat, černá nemoc ji dostihla.

I přes všechnu Václavovu snahu pomalu umírala. Jednoho večera, když ji zachvátila silná horečka, seděl celé hodiny u ní, držel ji za ruku a šeptal konejšivá slova. Lidé ho považovali za blázna, protože se dobrovolně přibližoval k nakažené, ale jemu to bylo jedno, měl už jen ji. Mluvil na ni celé hodiny, ale když svítalo, přerušila ho: „Musím ti něco říct, musím ti poděkovat, otevřel jsi mi oči, naučil jsi mě žít, veřkal jsi do mého života lásku, já...“ Nenechal ji to doříci, už celé měsíce se o to pokoušel, ale nikdy nenašel odvalu odhalit své city, ale teď se potýkal s časem, musel jí to říci: „Heleno, prosím neodcházej, neopouštěj mě, jsi to jediné, co na tomhle světě ještě mám... miluji tě.“

To, co chtěla Helena říci, se už nikdy nedozvěděl, hned po tom, co to dořekl, totiž naposledy těžce vydechla. Chtěla mu říci, ať není smutný, že tam bude vždy s ním, že i když ho ze začátku neměla moc v lásce, tak si k němu postupně vybudovala pevné pouto, chtěla mu říct, že ho má ráda a že má pocit, že ho miluje. Ale nestihla to. Smrt jí vzala slova z úst.

Oba čekali moc dlouho, zatímco štěstí nečeká...

Každý svého štěstí strůjcem

(Barbora Dejarová, Gymnázium Dašická Pardubice, 3. roč.)

Ten den vůbec nezačal slibně. Už od brzkého rána se na město vytrvale snášel velmi silný liják. Kapky deště hlasitě a neúprosně bubnovaly do okenních tabulek, jako kdyby si chtěly probojovat cestu až k obličejům tmavovlasého, zhruba desetiletého chlapce, který

sklesle pozoroval dění za oknem. Sledoval matné kužely světel jedoucích aut i rychle pohybující se šmouhy, které představovaly děti skrývající se pod deštníky.

„Jiříku, jsi už oblečený? Pojď na snídani, za chvíli budeme muset vyrazit,“ ozval se za jeho zády maličko skřehotavý ženský hlas, patřící chlapcově babičce. Jiřík odvrátil skleslé oči od mely za oknem a věnoval babičce posmutnělý pohled.

„Babi, nemohl bych... nemohl bych dneska zůstat doma? Slibuju, že se to víckrát nebude opakovat, jenom... Nechci tam chodit! Nikdo se tam se mnou ne baví, divně se na mě koukají a občas mám pocit, že mě pomlouvají. Zkrátka tam vůbec nezapadám,“ uvedl rozhořčeně věci na pravou míru, přičemž nezapomínal nešťastně krčít obočí a divoce mávat rukama kolem sebe. Babička se na vnoučka dívala se soucitem, ale taky značným nesouhlasem vepsaným v očích. „Takže chceš před svými problémy utíkat? Vždyť víš, že to nemá cenu. Problémy tě vždycky doženou. Navíc, myslíš si, že kdybys do školy nešel dneska, zítra by bylo všechno lepší?“ zkonstatovala stařenka s tázavě povytaženým obočím. Na to už Jirka neměl žádný pádný argument, a tak jen zklamaně sklonil hlavu a povzdychl si. A vtom přes babiččinu tvář přelétl jemný úsměv. „Víš co? Chvilíčku tu počkej, za chvíli tě zavolám,“ pobídla vnuka, tajemný úsměv stále zdobí její tvář. Okázale ignorovala Jiříkův zmatený a značně nechápavý výraz a sama se rázným krokem vydala z pokoje do kuchyně. Navzdory patřičné zvědavosti, která se ho v tu chvíli zmocnila, se Jirka rozhodl setrvat ve svém pokoji a čekat na babiččin pokyn. Ten na sebe nedal dlouho čekat. Cestou do kuchyně přemýšlel, co by mohlo být to babiččino překvapení. Nečekal nic velkého, ale i tak zůstal na babičku překvapeně zírat, když kývla hlavou ke kuchyňské lince, na které stála sklenka se zlatavě hnědou tekutinou.

„Co to je?“ vypadlo z něj zaraženě, přičemž si měřil nedůvěřivým pohledem sklenici s tajným obsahem.

„Elixír pro štěstí,“ odvětila babička, jako kdyby se nechumelilo, a vědoucně se usmála. „V naší rodině se recept dědí už celá staletí. Jeho příprava je přísně tajná a je dokázáno, že skutečně funguje. Ten, kdo ho vypije, má prý po celý den obrovské štěstí a daří se mu všechno, na co sáhne. A já si myslím, že tobě by se dneska trochu štěstí hodilo, co ty na to?“ pokračovala potutelně. Jiřík, očividně naprosto dokonale zmatený nově nabytými informacemi, sáhl po sklenici a přičichl si k tekutině.

„Voní jako jablečný džus,“ zkonstatoval, načež tázavě zamžoural pohledem k babičce. Odpovědí mu bylo krátké kývnutí hlavou a slova: „To máš pravdu. Jablečný džus se do elixíru totiž opravdu přidává, ale mimo něj obsahuje i přísady, které jej činí skutečně výjimečným.“

Jiřík povytáhl obočí a znovu sklonil pohled k tekutině ve sklenici. Měl by se napít, nebo ne? Nebude to podvod, když se napije? Ostatní přece taky neměli žádný kouzelný elixír... Na druhou stranu, měl na to právo! Zasloužil si mít aspoň jednou opravdové štěstí! Právě proto neváhal a obsah sklenice rychle obrátil do sebe. Nezaměnitelná chuť jablečného džusu byla tou nejsilnější, kterou cítil, ale přesto měl pocit, že právě vypil skutečně něco... magického. Dalo by se říct, že mu tekutina skutečně vlila novou krev do žil. Jakmile položil sklenici zpět na kuchyňskou linku, obdařil babičku děkovným a pozoruhodně sebevědomým úsměvem, který by u něj nikdo nečekal.

„Díky, babi. Tak já už půjdu, ano? Určitě už mám zpoždění,“ oznámil, načež se rozeběhl zpět do svého pokoje pro batoh, v předsíni na sebe navlékl bundu a obul boty. „Měj se!“ zahučel vesele a vůbec mu nevadilo, že doma nechal snídani i deštník. Na babiččině tváři se mezitím usadil nadmíru spokojený úsměv a vrátila obal od jablečného džusu zpátky do lednice.

Toho odpoledne se Jiřík vrátil domů o poznání později, než tomu bylo normálně, zato jeho tvář svítila nadšeným úsměvem a v očích mu tančily jiskřičky. Jakmile vtrhl do kuchyně, zničehonic babičku objal a vtiskl jí pusou na tvář.

„Páni, babi, ten elixír pro štěstí mi musíš připravovat pravidelně! Představ si, dneska mě učitelka nečekaně vyzkoušela z fyziky a hádej, co jsem dostal. Jedničku! Při tělocviku jsme hráli fotbal a já dal hned čtyři góly! Kluci ze třídy říkali, že jsem byl vážně dobrý a po vyučování mě přizvali k sobě, abych si s nimi šel zahrát,“ chlubil se hned vesele, což babička kvitovala dalším spokojeným pousmáním a pohládila vnuka po rameni.

„No vidíš, to je přece úžasné! S dalším lektvarem už ale nepočítej.“ Tahle slova Jiříkovu radost zchladila jako ledová sprcha.

„Cože? Ale to přece nejde! Babi, ty musíš, vždyť už se mi začíná dařit! Nechci, aby se to všechno vrátilo zpátky...“

„Pššt, poslouchej mě. Něco ti povím. Chceš vědět, jaké jsou tajné přísady do elixíru?“ Odpovědí jí bylo horečné přikývnutí hlavou. „Dobře. Tajnou přísadou do toho elixíru je... nic. Žádná tajná přísada a žádný elixír pro štěstí neexistuje. Všechno jsem si vymyslela,“ prohlásila babička. Chlapec na babičku vyřeštil oči a čelist mu klesla dolů.

„Ale to není možné, vždyť se mi dneska tolik dařilo,“ vydechl.

„Ano, dařilo se ti proto, že jsi věřil. Věřil jsi, že máš štěstí a že ti všechno půjde. A to je právě ono kouzlo, víš? Všechno spočívá v tom, že sis konečně věřil. Pokračuj v tom.“ A s tím ho babička cvrnkla do nosu a s povzbudivým úsměvem odešla z místnosti.

Štěstí nečeká

(Vojtěch Makula, ŽŠ E. Košťála Pardubice – Dubina, 8. tř.)

Tento příběh se odehrál kdysi dávno ve starém Japonsku, v zemi ovládané samuraji, kteří věrně a oddaně sloužili svému pánu.

Téměř šestnáctiletý Xingfů, syn majetného farmáře, je zdatný jak na poli, tak v bojových uměních, která se učil již odmala. Ale Xingfů nebyl takový, jak by se od studenta bojových umění předpokládalo, byl pyšný, lakomý, agresivní a prolhaný.

Jedné bouřlivé letní noci nemohl Xingfů najít cestu do země snů a tak se rozhodl procvičit si svoji oblíbenou sérii z karate, doufaje, že se unaví a bude se mu lépe spát. Cvičil dlouhé dvě hodiny, ale pocit únavy ne a ne přijít. Začalo ho to vytáčet a probouzet v něm agresi, našťavaně kopl do cvičného panáka a poranil si nohu. Jelikož byl na rány zvyklý tak sebou ani necukl a usoudil, že by měl radši jít spát. Jenže noc pro něj byla bezesná a plná bolestí. Ráno ho přišel otec vzbudit, jenže Xingfů se nemohl na nohu postavit. „Co jsi zase prováděl Xine?“ pravil otec. Xin odpověděl: „Viděl jsem na zahradě nějaké pohyby, bál jsem se, že to jsou ninjové a chtějí vám ublížit, tak jsem tam vyběhl a venku mi někdo podrazil nohy holí a utekl.“ Přehnaně lživá odpověď otce nepřekvapila, byl už na výmysly svého syna zvyklý. „Pojď, zajdeme k ranhojiči,“ řekl otec. „Pff, dobrá,“ odsekl syn. Jenže jediný ranhojič v Kurayoshi bydlel zrovna na druhé straně městečka. Čekala je náročná cesta, normálně by jim taková cesta zabrala maximálně patnáct minut, jenže Xin měl poraněnou nohu a tak šli téměř hodinu. Během cesty potkali dívku, kterou Xin miloval, jenže ona ho doslova nesnášela. Líbil se jí, dokonce i jejich rodiny se přátelily, ale byl jí protivný svým chováním. Náhle se ocitli před ranhojičovým domem, zaklepalí a vyčkali, dokud se

neozvalo: „Dále.“ Poté vešli dovnitř. Xin si bez dovolení sedl na tatami. Otec ho okřikl ale to Xinovi bylo jedno. „Jakpak se jmenuješ, mladíku?“ zeptal se starý vousatý pán, který vyšel z jakési ‚laboratoře‘. „Co ti je do toho, dědku?!“ vyletělo z úst Xinovi. Otec na něj chtěl začít řvát, jenomže starý pán ho s klidem zarazil: „To nevadí.“ Pak se obrátil na Xina: „Potřebuji vědět, koho léčím.“ „Jmenuji se Xingfů,“ už klidněji odpověděl Xin. Ranhojič se zamyslel: „Hmm zajímavé jméno...“ „Co je s mým jménem?“ zarazil jeho úvahy Xin. „Víš, co znamená mladíku?“ zeptal se ho ranhojič. „Ne, moje máma mi ho vybrala, ještě když byla živá, při porodu umřela,“ smutně odvětil chlapec. „Znal jsem ji, studovala se mnou čínskou medicínu. Tvé jméno je také čínského původu, znamená ‚štěstí‘,“ vyprávěl ranhojič. „Aha, a jak je možné, že mám jen samou smůlu?“ tázal se mladík. „Protože štěstí nenosí jména, štěstí si dělá každý sám. Víš, jak se to říká, každý svého štěstí strůjcem,“ říká stařík. „Chceš mě poučovat, dědo?“ nevděčně odpověděl Xin. „Raději se podíváme na tu tvoji nohu, Xingfů,“ řekl ranhojič. „To teda trvalo!“ odsekl chlapec. Stařík na to již neodpovídal a věnoval se Xinově noze, léčení nějakou chvíli trvalo, a když bylo hotovo, Xin s údivem vykřikl: „Mě nic nebolí!“ A bez poděkování a rozloučení vyběhl z domu. Než ho stačil otec zarazit, byl fuč. Otec se tedy otočil na ranhojiče: „Za syna se omlouvám, a moc vám děkuji, mimochodem, co jsem dlužen?“ „Dlužen nejste nic, postačí mi, když mi dáte svého syna do učení,“ odpověděl starý pán. „To po vás nemohu chtít. Už jste toho pro nás udělal dost,“ odpovídal Xinův otec. „Je to mé přání,“ nedal se starý pán. „Dobrá, tedy,“ odpověděl Xinův otec.

Doma se strhla hádka, protože se Xinovi nelíbilo, že se musí jít učit k tomu stařešinovi. Jenže neměl na výběr, otec dal svůj slib a sliby se v Japonsku velmi cení.

O týden později šel Xingfů k tomu starému pánovi. Pán ho, jak je v Japonsku zvykem, přivítal mírným úklonem, jenže to Xin nectil a neodpověděl. „Neměl by ses uklonit, když někam vcházíš?“ zeptal se stařík. „No, jo, no,“ odsekl mladík a nevrle se uklonil. „Tak se mi to líbí,“ usmál se ten pán. Xingfů ho vůbec nepoznával, měl na sobě bílé kimono, japonský oblek, obvázané černým páskem, a s černou hakamou, což jsou široké ‚kalhoty‘ připomínající sukni. Vypadal jako učitel nějakého bojového umění, uvažoval Xin. „Co na mě tak obdivuješ?“ vytrhl ho z úvah ten starý pán. „Mimochodem jmenuji se Daisuke,“ pokračoval Daisuke. „No a? Co je mi do toho? Mimochodem, co mě chcete učit?“ odvětil Xin. „Aikidó, způsob života pomocí harmonie s přírodou,“ vykládal Daisuke. „Tak ukaž, co umíš, dědku!“ vykřikl Xin a pokusil se staříkovi vrazit ránu. Jenže starý pán udělal nějaký jemný neznámý chvat a shodil ho na zem. Xingfů se takhle nikdy necítil, vždycky vyhrával a teď ho porazil takový stařík. „Dobrá, omlouvám se, budu se u vás učit,“ omluvným tónem řekl Xin. „A co je vlastně to aikido, nikdy jsem o tom neslyšel?“ vyptával se Xin. „To je nový způsob jak se ubránit, ale nikomu při tom neublížit,“ vyprávěl Daisuke. „Učil mě můj dlouholetý přítel, Ósensei Morihai Ueshiba,“ pokračoval Daisuke. „Aha...“, se zájmem poslouchal Xin.

Cvičení aikida nebylo to, co si představoval, učil se být v klidu, neublížovat a především učitel dbal na dobré vychování. Samozřejmě že se učil i techniky z aikida a občas zabrousil i do umění čínské medicíny...

Xingfů trénoval pilně a jeho okolí na něm začalo sledovat jakousi změnu, sledoval to i Xin, ale nerozuměl tomu, cítil se najednou šťastnější, dokonce začínal mít pocit, že ho jeho vysněná holka začíná mít ráda. Jednou se zeptal Daisukeho: „Aikido dělá lidi šťastnějšími?“ „Ne, to jsi se jenom změnil ty, začal jsi se chovat k ostatním hezky, tak se ti to hezky vrací,“ vysvětloval učitel. „Děkuji vám, bez vás bych se nezměnil,“ děkuje Xin.

Toho dne v podvečer se Xin procházel po louce za městečkem a potkal holku, kterou měl tolik rád, slušně jí pozdravil, dali se do řeči a jak si tak povídali Xin řekl, co k ní cítí

a odpověď mu vyrazila dech, dívka totiž řekla: „Víš, znala sem tě jako arogantního, namyšleného hlupáka, ale ty ses změnil, já...“ chvíli se odmlčela a pak pravila: „Já tě mám ráda.“ A dala mu pusou...

Xingfů pochopil, že jeho štěstí záleží na jeho chování a způsobu života. Ale největší štěstí viděl v lásce mezi ním a onou dívkou, se kterou se ještě ten týden dal dohromady...

Vždyť ani duha se nezjeví bez deště

(Tereza Barnová, Gymnázium Ústí nad Orlicí, 3. roč.)

Kapky deště něžně dopadaly na mé tělo a zeleň, na níž jsem si ustlala. Smáčely mi vlasy. Hladily mé unavené srdce. Hleděla jsem vzhůru, doufajíc, že snad i hrom či blesk prožene se ztemnělou oblohou a rozsvítí mou mysl. Ale kdepak. Nebe přestalo plakat a vysvitlo slunko. Neúprosně čekajíc na duhu, nevědomky jsem okolo sebe nechala plynout hodiny, týdny, nakonec měsíce. Ona však nikde. Jiskra nemizela z oka beznadějněho snílka. Noční můry se náhle začaly zahalovat do pastelového závoje. Že by má duše měla získat vytoženého klidu, vytoženě špetky naděje, na niž netrpělivě čekala tak dlouhou dobu? Paprsky štěstí, které mezitím nabralo sílu, sálaly jako plamínek sirky, vhozené do krbu. Nejdříve pomaloučku a jemně, poté nabíraly na síle a pohlcovaly vše kolem.

Stálo to za veškeré čekání? Jedno pošimrání od štěstěny, která se stejně za chvíli odkutálela někam za bludný kořen, odkud nenacházela návratu. To pak kroupy buší do srdcí z jemného plechu a tvoří v nich drobné otvůrky, jako by byla prostřílena tou nejsilnější zbraní. Zlé časy ale brzo pominou a do černobílého světa se začínají navracet barvy. Nejprve červená, za ní oranžová a žlutá, poté zelená i modrá v závěsu s fialovou. Společně vytvoří světlý sloupec dobré nálady, jenž vykouzlí úsměv na rtech každému, kdo si všimne. Jenže váhy tohoto vesmíru jsou již pochroumané, tudíž se občas stává, že se ručička přehoupne na přílišné štěstíčko, které dopadá pouze na některé z nás, na ty s myslí otevřenou dokořán.

Štěstí nečeká, ukrývá se pokaždé za jiným zrníčkem písku. Jen my stále otálíme. Dokola se přehrabujeme v jedné písčité hroudě a ničí nás, pokud zde štěstěnu nenacházíme. Svádíme to na déšť, jež nám až k nohám přináší nová a nová zrnka, tentokrát čirá, diamantová, a přesto je ani koutkem vlastního oka nedokážeme zahlédnout. Dobře ukrytý poklad znamená při nalezení ještě větší radost, co kdybychom to riskli a při prvním pádu se nevzdali jako obvykle? Cesta plná kaluží vždy směřuje k duze. A pokud nesejdeme z trasy, dorazíme až ke konci, kde nalezneme svůj hrnc zlaťáků, zlaťáků euforie, jež nás alespoň na pár momentů pohltí a nenechá zřítit se do propasti beznaděje, která se též stále přibližuje.

I pokud by šlo jen o placebo efekt, tato hodnota se nesníží. Za pomoci různých talismanů u sebe ponecháváme blaho jako zlatou rybku, jež nám zvládne splnit nespočetně mnoho přání. Drží nás právě tahle myšlenka nad vodou? Při sebemenším zaváhání se rozhodneme tak, jak duše žádá, potom jsme šťastní. Pomáhá nám k tomu ta duhová bytost, protkaná nitkami lásky a naděje, držící náš osud v náručí tak jemně, že se ho snad ani nedotýká. Avšak chvílkami ji cítíme. Cítíme její dotyk. Když se nám hrouť pevná půda pod nohama, čekáme na okamžik, kdy na nás sáhne, kdy nás poleje vlna naděje,.... jakápak vlna, přímo tsunami. V tu chvíli nabereme druhý dech s myšlenkou, že si dokážeme splnit právě ten vlastní kousek radosti.

Někdy je však štěstěna přelétává skoro jako heliový balónek. Přestože ho držíme za šňůrku co nejpevněji, jednou se nám stejně vymaní z našeho křečovitého sevření a odletí do neznáma obšťastňovat někoho jiného. Jenže ona neodchází, jen nás nechá lehce levitovat a v případě pádu nám nastaví záchrannou síť. Pokud otevřeme svou náruč, chytí nás. Jenže jsme pak snadno zneužitelní, snadno se ostatní přizívají na naši víře a ochotě. Jestliže na ni zanevěřeme, nechá nás spadnout do nekonečné propasti. Tatínek mi jednou řekl, ať nikomu nevěřím, že všechno si musím vybudovat sama a nespolehat se na druhé. On se z té jámy už nedostane, nachází se moc hluboko. Vyhasl. Já shořím.

Myši a lidi

(Kristýna Šedová, ZŠ Holubova Holice, 8. tř.)

Dneska jsem uviděla, jak odnášeli mrtvou Žofii. Můžou za to oni, a my s tím nic nemůžeme udělat. Ale já takhle NECHCI dopadnou! „Už mě nebaví trčet v skleněném akváriu, ve kterých na nás zkoušej nějaký pokusy,“ řekla jsem svůj názor svým kamarádům. „Utečme!“ Bonifác ani Robin nic nenamítali. „Bonifáci, vymysli plán útěku.“

„Včera jsem měl k večeři špagety,“ mluvil hlídač výzkumného centra k uklízeči. „To já jsem večeřel buřt,“ vytahoval se uklízeč Pepa. „Koukej,“ řekl hlídač, „ty myši vypadají, jako by něco vymýšlely. Jako by měly schůzi.“ „Prosím tě, jsou to jenom blbí myši!“ odpověděl Pepa. „Já bych je tak nepodceňoval.“

„Lauro, můžeme,“ křikl na mě Bonifác. „Dobře, Robine, ty začni narážet do skla. Bonifáci dělej mrtvého. Já budu běhat dokola.“ „Au, to bolí!“ pištěl Robin, který narážel do skla. Mně se začala motat hlava a zvedal se mi žaludek. Však sílu mi dodávalo vědomí, že když vydržím, možná se nám podaří utéct. „Už jde náš vědec Albert,“ křikla jsem na ně.

„Co to ty myši vyváděj?“ povídal si pro sebe vědec Albert. „Josefe!“ „Ano, něco potřebujete?“ zeptal se Pepa Alberta. „Spěchám k zubaři, a ty krysy se rozhodly, že začnou bláznit. Něco s nimi udělej!“ nařídil vědec Albert.

„Druhá část plánu,“ oznámila jsem jim. „Doufám, že vyjde,“ pověděl vystrašeně Bonifác. „Formace želva,“ křikla jsem. „Ty víš, jak vypadá želva?“ zeptal se Robin. „Ne, ale když utečeme, tak ji možná uvidíme, nahodte roztomilé tváře.“

„Hej! Karle,“ křičel Pepa na hlídače, „ty myši jsou hrozně roztomilé, nepustíme je?“ zeptal se Pepa Karla. „Aby nám Albert nevyndal,“ pověděl mu smutně hlídač. „Ale on mi řekl: něco s nimi udělej.“ „Tak fajn, dej je do kýble a až pojedou domů, tak je vyložím na poli.“

„Pojďte, převrátíme kýbl, než nás odvezou někam na pole. Bůh ví, co to je,“ řekla jsem. „Třeba nějaká skládka mrtvých myší,“ promluvil vystrašeně Bonifác. „Až řeknu sýr, všichni poběžíme na druhou stranu.“ Bum! Prásk! Au! Bum! Sice jsme spadli na zem, ale jsme svobodní! Juchů! „Utíkejte,“ křičel Robin.

„Karle, utíkají nám myši!“ řekl udiveně Pepa. „Tak je nech, stejně bychom je pustili,“ odpovéděl v klidu Karel. „Nuže dobrá, jdu tedy vytrít podlahu, než přijde Albert,“ mluvil Pepa. „Stejně myslím, že ty krysy to měly naplánovaný,“ přemýšlel nahlas hlídač.

„Konečně čerstvý vzduch, připadám si jako v sedmém nebi,“ mluvila jsem k myšákům. „Co teď?“ zeptal se Bonifác. „Chtěla bych se podívat do Ameriky a do Austrálie a-“ „To by bylo fajn, ale jak se tam dostaneme?“ přerušil mě Robin. „Můžeme letět letadlem,“ napadlo chytrého Bonifáce.

„Zrovna startuje letadlo. A má na sobě napsáno USA,“ všiml si Robin. „Tak rychle, ať ho stihneme,“ zavelela jsem. „Sakra, už se rozjíždí,“ nadával Robin. „Poběžte rychleji!“ povzbuzovala jsem, však moc jsem nevěřila, že se na něj dostaneme. „HHh HHh HHh,“ funěla jsem. „Už jenom kousek.“ Že bychom to přeci jenom dokázali? „Zaberte!“ Bonifác už je na palubě. Natahuje ruku Robinovi. Já už nemůžu, začínám je trochu ztrácet. Robin je na palubě. Letadlo zrychluje. Myšáci mi podávají ruce. Ale já už NEMŮŽU! Zpomaluji. Píchá mě v boku a úplně je ztratím. „Lauro, nééééé,“ křičí zoufale Bonifác a chce vyskočit, ale letadlo letí příliš rychle. Lehnu si na záda a ztěžka oddechují. „Štěstí nečeká,“ pomyslím si a začnu brečet. Mohla jsem být s Robinem a Bonifácem v Americe a užívat si. Poté letět do Austrálie a potom třeba do Číny. Ale teď? Už se s nimi asi nikdy nevidím. Ležím na zádech a brečím. Cítím se strašně. Po chvíli se všimám té krásné oblohy, se zlatými, stříbrnými a modrými hvězdami. V dálce slyším projet auto a já si pomyslím: furt lepší než ve výzkumném centru.

Štěstí v mém světě

(Nikola Tvrdíková, ZŠ Holubova Holice, 9. tř.)

Štěstí pro mě znamená slunečný den prosezený na houpačce na naší zahradě. Šumění listů, stébla trávy, která se pohybují jako hula tanečnice a zpěv ptáčků, sedících na větvi lísky hned vedle mě. Pravidelně se pohupují sem a tam a očima přejíždím z řádku na řádek. Paprsky září všude kolem, jako by se snažily upoutat všechny pohledy, které by jen dokázaly nastřídat. Jako by byly hrdé na svou práci. Založím si knížku kouskem papíru a zakloním hlavu. Nebe se jeví tak nevinně, neposkvřněně. Jediná věc, která tu právě chybí, by byla vůně fialek. Na tu si ale nejspíš budu muset počkat.

Štěstí pro mě znamená dlouhé, vcelku osamělé deštivé dny, kdy si užívám cesty autobusem se sluchátky v uších. Celé to chladné počasí mi přináší melancholický pocit.

Kapky se úpěnlivě předhánějí v závodu po skle, kdy se nakonec všechny se vzájemnou pomocí dostanou do cíle. Sedím opřená o studené okno, smutné tóny klavíru mi zní v uších a v hlavě se mi rojí všemožné vzpomínky. Ať už šťastné, nebo smutné.

Zamračení kolemjdoucí spěchají domů, protože nečekali, že bude pršet. Ti „šťastnější“ (a sušší) sedí v pohodlí domova a nadávají u předpovědi počasí. Už dávno zatáhli žaluzie a poddávají se depresivní náladě tohoto období.

Vystupuji pomalu z autobusu a čekám, než odjede. Déšť začíná smáčet mé vlasy, které se mi začínají lepit k obličejí, když přidám do kroku a přejdu na druhou ulici. S úsměvem sleduji projíždějící auta, kterým zběsile poskakují stěrače sem a tam. Úspěšně se vyvaruji několika kalužím, protože moje plátěnky by rozhodně takový příval vody nevydržely, projdu brankou a za chvíli odemkám dveře. Následuje horký čaj a seznam pochmurných písniček, které přesně odpovídají situaci.

Štěstí pro mě znamená lenošivý den strávený sledováním nových dílů seriálů, na které jsem v týdnu neměla čas. Znamená pro mě i dlouhé letní procházky a ledovou kávu, nad kterou si každé léto pochutnáváme s mamkou. Znamená soutěže o zadržení dechu, které s tátou pořádáme v bazénu, znamená i sledování západu slunce a pomýšlení, že někdo tam daleko se na něj dívá taky. Znamená perly, střípky radosti, které nacházíme každý den. Jsou to letmé úsměvy, jiskry v očích i pevná objetí.

Štěstí je ve všem, záleží však, jestli ho chceme nalézt.

4. kategorie

Štěstí se neobjeví samo od sebe...

(Jakub Seidl, Gymnázium Dašická Pardubice, 1. roč.)

Každý v sobě máme něco, co nás řídí. Někteří tomu říkají osud, jiní se přiklání k racionálnějšímu termínům a přiřknou vaši cestu k tomu, co leží hluboko ve vaší mysli. K instinktu, temperamentu, schopnostem a zkrátka ke všemu, co byste mohli nalézt ve vašem podvědomí. Jsou i tací, kteří dokážou udělit tíhu svých činů na křehká ramena vrtkavé štěstěny. Příliš vrtkavé na to, aby tuhle tíhu udržela, pokud se tedy ptáte mne.

Takže, co tedy určuje náš směr? Náš klikatý vektor, který se roztahuje do všech stran, ke všemu a ke každému na tomhle světě? Nemyslím si, že společně najdeme odpovědi, byť na jedinou otázku včetně této, pouhým psaním po papíře. Ale není přesně tohle to krásné na této více než jen tvůrčí činnosti? Když píšete, nemusíte řešit fakta nebo názory jiných. Můžete proplovat sami v sobě a hledat vlastní fakta a vlastní názory. Můžete stvořit svůj řeku Stix a vypravit se do tajemného podsvětí starověkého Řecka. Můžete si nechat narůst svá vlastní křídla a prohánět po nebi svého vlastního havrana, jako jej kdysi proháněl Edgar Allan Poe. Dokonce můžete stvořit svůj vlastní vesmír, stejně jako jej stvořil tenhle nebo támhle ten a stejně jako já. A proto vás prosím, abyste vyslechli můj příběh. Má fakta a mé názory, které jsem za ta léta prohánění písmen po čistě bílé pastvě stránek nastřídal. Mám se tedy zeptat znovu? Nebo snad chcete namítnout, že ať už nás řídí cokoliv, není mi určeno se ptát? Jistě že je, protože ať už nás omlouvá osud, štěstí, nebo naše nevymáchaná hlava, ptát se můžeme vždycky. A to samé platí i pro toho, koho se ptáme. Dovolím si teda zeptat se mého dobrého přítele. Neznáte ho, protože v našem světě existuje pouhou formou černých jednotek, které jsem naklapal na tehdy obnažené listy mého vlastního příběhu. Je to ale dobrý chlapík a tak vás prosím, abyste k němu byli náležitě ohleduplní. On věří na štěstí, i když ho nikdy na vlastní oči neviděl. Ale to už předbímám. Raději se ho teď společně zeptejme, co že to tedy určuje náš směr?

...Znám spoustu míst. Zelené pastviny, žehané studeným jihovýchodním větrem a třesoucí se pod mohutnými kopyty préríjních huňatců, kteří jako by sílící vánek nevnímali. Hladiny skalnatých zátok, uvězněné pod tlakem stovek proudů a zároveň obdařené pestrobarevnými korály, které jako by laskaly nekonečný příval podmořských ryb. Dokonce jsem uzřel nevyzpytatelnou krásu savanských dun, kde mě hory písku obléhaly ze všech stran a já jen čekal, až se údolí, které kolem mě tvořily, konečně zalije.

Jak jsem jen tohle dokázal? Jak jsem mohl vidět to, co ostatní lidé nikdy neuvidí? Odpověď je prostá. Stačilo stáhnout se do tichého koutku a ponořit se do světla, odrážejícího se od zrcadel v mé mysli. Každé zrcadlo mělo jinou barvu, tvar, většina dokonce postrádala jakékoliv sklo. Tehdy mi doopravdy došlo, jaké mám štěstí, že tyhle hříčky, které jako by se dokutálely do mé mysli z výstavní haly nějakého opravdu abstrakce znalého umělce, skončily právě u mě. Došlo mi, že skutečně, ale skutečně vidím!

Přestože má víčka zůstala a navždy zůstanou zavřená. Přes černé maskující brýle a bílou hůl, která občas připomíná hmatavou ručku malého dítěte, které si chce vše na vlastní

prstíčky osahat. I přes pány doktory a všechny na světě, kteří by mě nazvali nevidomým.

Nikomu z nich bych nepřál, aby se dověděli pravdu, že právě oni jsou těmi nevidomými, kteří svět nikdy neuvidí jako já.

Jak už jsem říkal, potkalo mě štěstí. I když jsem jako malý chlapec vyrůstal bez zraku, představivost mi nechyběla. Netuším, jestli vám dokážu dobře vysvětlit, jak funguje představivost u někoho, kdo žádného člověka, zvíře, věc, nebo dokonce ani barvu nikdy neviděl. Představivost ale nelze popřít. Je to nádherná schopnost, dokonce vlastnost, která se ve mně nachází stejně, jako má dobře míněná tvrdohlavost, pohodovost a vlastně ne už tak dobře míněná lenost. Je to něco, co mi předali rodičové tím, že mi odmalička čířávali různé příběhy, některé nemálo podobným těm, které dodnes vidám ve svých snech. Proto bude asi nejjednodušší vysvětlit vám mé štěstí slovy mé maminky. Nemusíš se bát tmy, říkávala mi. Nemusíš se bát světla. Nemusíš se bát, protože v obojím odmalička vyrůstáš. Tak se neboj! Protože světlo a tma jsou to, co tě činí tak jedinečným.

Pamatuju si, jak jsem její slova tehdy nenáviděl. Co je pro šestileté děcko to, že může být jiný? Až po letech mi došla matčina slova a i to, že vyprávění podobných mouder vždycky propalakala. Dala mi útěchu a novou cestu, když jsem byl na dně. Štěstí.

Tak to tedy je. Světlo a tma se ve mně mísí a já si tak představuji...všechno, co jen jde. Zvláštní, dokonce ani slovo všechno nedokáže vystihnout to, co můžu ve směsici světla a tmy spatřit. Jednou najdu pro své představy to správné slovo. Prozatím můžeme říct, že všechno není nic moc, ale nic moc je stále lepší než nic.

A tak jsem přišel ke svým zrcadlům. Možná to byla zrcadla právě proto, že představit si předmět, který odráží tebe samého, pro mě bylo, a stále je pekelně těžké. No co, vidím, co vidím, a tak jsem nazval podivné předměty zrcadly. Když jsem je popisoval své matce, pověděla mi, že mi rozumí a jaksí podobně si představuje kousky duhy, které se roztrhají a popadají z prosvětleného nebe k nám, aby také prosvětlyly naše životy. Ne vždycky jsem maminku pochopil. Kdyby má zrcadla popadala z nebe, prosvětlyla by maximálně tak pár makovic hvězdičkami, točícími se nad nimi jako svatozář. To, o čem ale mluvila, byly kousky štěstí. A tak jsem byl, i se svými zrcadly, zase o krok blíže na své cestě. Na cestě za štěstím.

Když jsem začal chodit do školy, všichni na mě byli moc milí. Byli ohleduplní, laskaví, plně oddaní tomu mi pomoci. Proto jsem se cítil strašně, když jsem si je kvůli tomu nedokázal oblíbit. Všichni byli...stejní. Nikdo se přede mnou nechoval jinak než jako poslušný pejsek, plnicí všechna má přání. Když jsem zjistil, jak moc má přítomnost lidí ovlivňuje, pomyslel jsem si zas a znovu, že mám štěstí. Takové, že nejsem na jejich straně, ale na té své. Přestože jsem byl na své straně sám.

Začal jsem se chovat jinak. Zkoušel jsem různé roviny mého chování, abych zjistil, jací vlastně lidé jsou. A přesně v takovýchto chvílích jsem byl schopen přivolat svá zrcadla, přivolat světlo a tmu a udělat si vlastní obrázky lidí, tak jak jsem je viděl já. Tak jak by měl vidět lidi každý. Viděl jsem jejich pravou podstatu, jejich duši. To byla jedna z finálních částí, kdy si má spokojená dušička v tichosti zaplesala a já byl zas a znovu rád, že jsem měl takové štěstí.

Říká se, že štěstí na nikoho nečeká. Říká se, že štěstí musíte vzít do vlastních rukou. Možná jsou štěstí kousky potřhané duhy. Možná je štěstí pouhá statistika v tabulkách vědců a zapálených nadšenců do vědy. Tak či onak, nemůžete chňapat po něčem, co vám blesku rychle proklouzne mezi prsty a zanechá za sebou jen světlo a tmu. Ovšem pokud je světlo a tma to jediné, co ve vašem světě existuje, je doopravdy příhodné pochyťat všechno štěstí, které jen můžete. Udělejte mi však radost a nenechte si štěstí opět utéct skrz vaše dlaně.

Pokud opravdu chcete být šťastní, rozběhněte se štěstí vstříc. Hlava už všechno štěstí pochytá.

Štěstí se neobjeví samo od sebe..., protože recept ke štěstí má u sebe každý z nás. A každý z nás je také odpovědí na otázku, co vlastně určuje náš směr.

Štěstí

(Jitka Řeřichová, Gymnázium Moravská Třebová, 5. roč.)

Co je to štěstí? Je to pocit, nebo snad myšlenka?

Přemýšlíte někdy, jak štěstí vlastně vypadá? Umělci mu dali již mnoho podob, od krásných žen přes hejna motýlů až po zlatý prach. Nic z toho ale nevystihuje podstatu štěstí, pocit, který z něj máme, ani nuance jeho povahy. Nemám nic proti snaze malířů a sochařů zachytit ho v obraze, ale v mém světě štěstí už navždy zůstane nehmataitelné, bez formy a tváře.

Ale i tato nehmataitelná, nicméně všudypřítomná část našeho života, jakkoli se nám to zdá nemožné, je polapitelná. Je to ale těžší a zároveň jednodušší, než si lidé myslí. Štěstí se totiž nedá koupit ani zdědit, nezískáme ho ani s věkem, ani lstí.

Když se, například, za štěstím někdo žene, tak štěstí, tento mistr nad mistry ve hře na honěnou, buď zůstává bezpečně z jeho dohledu, nebo naopak zůstává vždy jen kousek mimo dosah svého pronásledovatele. Jednou nebo dvakrát za život se pak takovému člověku stane, že se štěstí dostane na dosah jeho ruky, a on po něm rozjařeně chňapne, aby ho pro sebe ukořistil. Když ale s úsměvem ve tváři rozevře dlaň, aby se pokochal svým úlovkem, zjistí, že jeho ruka je prázdná, a že štěstí, za kterým se hnal, je dávno pryč.

Existují také lidé, kteří se z jednoho nebo druhého důvodu rozhodli na své životní cestě stát. Neženu se za štěstím ani za cíli, možná čekají, než uvidí ten správný směr, nebo čekají, až se kolem prožene šťastná chvílka, aby ji polapili. A štěstí, ve vší své hravosti a vrtkavosti, se kolem nich znovu a znovu prohání, dává jim milion a zároveň žádnou šanci, aby ho polapili.

Většina z nás se se štěstím ve svém životě setká aspoň jedinkrát. A to stačí, protože i to nejkratší setkání se štěstím může způsobit jak ohromnou radost, tak ohromný smutek či bolest a protože toto vše je nedílnou součástí našich životů. Proto se ptám: Stačil-li jen letmý dotek, abychom cítili zlatý vrchol štěstí i bolest z jeho ztráty, má vůbec cenu chtít víc?

Pokud stále chcete za každou cenu zažít ten pocit, že jste štěstí opravdu zažili, dám vám tedy jednu radu: Na toho, kdo na své cestě stojí, štěstí nepočká. Tomu, kdo se za ním žene, uteče. Ale pokud jdete po své cestě klidně a s cílem, možná do vás jednou na svých toulkách narazí.

Splněný sen

(Michaela Kocková, Gymnázium Dašická Pardubice, 6. roč.)

Crrr, crrr, crrr. Vyzvání telefon jak na poplach. Paní Líhařová na něj dobu zírání. Tuší, kdo volá, a tak se do hovoru příliš nehře. Přístroj se však nevzdává. Pronikavé drnčení rve uši, proniká celým tělem. Nezbývá než zvednout sluchátko. „Maminko, tak takhle už to dál

nepůjde.“ Křičí rozzlobená ředitelka mateřské školky a hned pokračuje: „Dnes Barča utekla z vycházky do parku na průlezky, u oběda házela po dětech knedlíky a teď místo spaní skáče po postýlkách jako nějaký orangutan. Uvítala bych, kdybyste ji dala do jiné školky.“ Bářin tatínek zemřel krátce po jejím narození a maminka zůstala s neposednou dcerkou sama. Už neví, jak by ji zaměstnala, aby se alespoň trošičku unavila a malou chvílku zůstala v klidu. Každý den vyrážejí na dlouhé procházky. Barborka hraje tenis, navštěvuje kroužek country tanců, chodí na balet a hodiny keramiky. Stále je to málo. Nic ji neunaví. Jako by byla robot, kterého nelze vypnout, živé perpetuum mobile. Chvilíčku neposedí, stále někde poskakuje, u ničeho nevydrží. Usíná krátce před půlnocí a budí se brzy ráno.

Po nepříjemném telefonátu ze školky už paní Líhařová při další procházce přemýšlí, zda by nebylo moudré navštívit dětského psychologa. Občas, tak nějak bezděky, automaticky napomíná Barušku: „Neskákej! Pojď pomalu! Vyhní se louží!“ Náhle si však uvědomí, že už péknu chvíli stojí na jednom místě. A stojí i Bára! V klidu, bez hopsání. Upřeně zírání přes sklo zimního stadionu na trénink malých krasobruslařek. Sleduje děvčátka v sukýnkách, jak tančí na ledě, skáčou a točí různé piruety. Po chvíli se otočí na maminku a s výrazem psíka, jenž loudí pamlsků, prosebně špitne: „Maminko, já bych chtěla být krasobruslačkou.“ Pár slov a hlásek. Obyčejná věta, která na dlouhé roky oběma zcela změní život.

Hned příští den paní Líhařová zapisuje Barču do kurzu bruslení a tajně doufá, že si ji vyberou do krasobruslařského oddílu. Za několik týdnů se jí přání splní. Přesně v den pátých narozenin absolvuje Bára první trénink. Nožičky se jí rozjíždějí na všechny strany, kouká po větších zkušenějších dětech a nejbezpečněji se cítí u mantinelu. Trénuje u trenérky Zuzky spolu s dalšími čtyřmi holčičkami. Zkouší koloběžku, stromeček, buřtíky a vše, co se naučila na kurzu. Večer je doma k nezastavení. Nadšeně líčí mamince první krasobruslařské zkušenosti a září při tom štěstím. Usíná klidně, spokojená s blaženým úsměvem na rtech.

Následují hodiny a hodiny strávené na ledě, v tělocvičně i v baletním sále. První splněné testy, první šaty a na konci sezóny i první závody. Za doprovodu hudby z Maxipsa Fika a víly Amálie krouží Barča po ledě jako d'as. A hurááá! Je z toho hned třetí místo a první medaile. Ani v létě krasobruslařky rozhodně nezahálají. Každá dostává od trenérky rozpis cvičení, které musí denně splnit. Barušce to nestačí. Chodí na kolečkové brusle, plave, jezdí na kole a každý den skáče přes švihadlo. V polovině letních prázdnin už vyráží celý oddíl na soustředění do Karviné. Pro začínající krasobruslařku nezapomenutelný zážitek. Vždyť trénuje na stejném ledě jako Tomáš Verner! S otevřenou pusou sleduje jeho bravurní skoky a představuje si, že jednou bude jako on. A dělá opravdu velké pokroky. V rytmu irských tanců vyhrává jeden závod za druhým. Vitrína v dětském pokojíčku se plní poháry a medailemi. Maminka nestačí lepit novinové články do kroniky. Nic však není zadarmo. Úspěchy jsou vykoupeny velkým odříkáním. Ranní trénink, škola, úkoly, balet, odpolední trénink. V každé volné chvílce Bára pilně protahuje nohy, zkouší holubičky, dělá dřepy a provazy. Neví, co je kino, kamarádky vidí jen ve škole, místo tábora soustředění, k babičce se dostane jen o Vánocích a na začátku prázdnin. Přesto přicházejí i první neúspěchy. V kategorii nejmladších žaček se nedaří dvojité skoky. Trenérka chce po Barborce každý trénink něco jiného, křičí na ni, neustále opakuje, že nic neumí. Holčička se snaží víc než kdykoliv předtím, nechápe, co dělá špatně a začíná mít v hlavě chaos. Je smutná a bojí se závodů. Z každého tréninku chodí s brekem a vystresovaná. Objevují se i bolesti břicha a zvracení. Po jednom nevydařeném závodě dokonce skončí v nemocnici s podezřením na slepé střevo. Tehdy se paní Líhařová rozhodne pro radikální řešení. Chce,

aby dcera s bruslením skončila. Barča se v žádném případě nechce milovaného sportu vzdát. Maminka tedy zajistí přechod k jiné trenérce. Pod vedením paní Skřivánkové je Bára jako vyměněná. Skoky nejsou žádný problém. Vrátila se radost z trénování. Přicházejí další úspěchy a ocenění. Krasobruslení je však sport jako každý jiný a o úrazy v něm není nouze. Nejprve si Baruška po hrozivém pádu utrhne kousek ucha. To pro ni není žádnou překážkou. Trénuje i s dvanácti stehy a obvazem na hlavě. Další úraz už je závažnější. Po srážce s jinou bruslařkou si vymkne kotník. Šest týdnů ji zdobí parádní sádra a doprovází dvě fialové kamarádky – francouzské hole. Pak už se nikdy nedostane do stoprocentní formy. Chybí síla v odraze a jistota v dopadu. Navíc se náročný sport podepíše i na vazech a Barborka musí dva roky po sobě na operaci. Z důvodu dlouhé rekonvalescence vynechá poprvé i letní soustředění. Jiný by se možná už vzdal, ale Bára ne. Znovu a znovu se vrhá do tvrdého trénování, denně běhá, navštěvuje posilovnu. Přes zdravotní problémy se stále umísťuje na vyšších příčkách výsledkových listin. Umístění neřeší, má radost z každého uznaného prvku. Někdy se daří výborně, jindy zase hůř. Na mistrovství republiky zajede téměř bezchybně a končí na krásném pátém místě. Gratulace od nejbližších jsou tou největší odměnou a zároveň motivací do další práce.

S přibývajícím věkem již bruslařek ubývá. Často končí kvůli škole, zdravotním problémům či dlouhodobě špatným výsledkům. Leckterá se nedokáže „poprat“ se změnou postavy. Zůstávají jen nevytrvalejší. V úplném začátku viděla Baruška v každé holčičce soupeře, ale nyní v juniorské kategorii se těší právě na setkání s ostatními děvčaty. V průběhu let se spřátelily. V šatně před závodem vzpomínají, co společně prožily, probírají, co je nového, co kterou bolí, s čím byla na operaci, jaký měla úraz. Žijí ve zvláštním krasobruslařském světě.

V juniorkách se Bára jako jediná z klubu nominuje na mistrovství republiky. Náramně si to užívá. Do Příbrami odjíždí společně s mamkou a trenérkou. Zahájení, losování, raut. Krátký program a krásný dvojitý axel. Ve volné jízdě se objevují drobné chybičky. Výsledek je přesto dobrý. Dlouhý článek v novinách potěší nejen maminku, ale i paní Skřivánkovou, babičku, učitele a kamarády.

V příštím roce přicházejí další zdravotní problémy. Dlouholeté jednostranné zatěžování svalů způsobuje kruté bolesti zad, kolen, kotníků. Po některých trénincích Barbora druhý den jen velmi obtížně vstává z postele. Absolvuje spoustu masáží, elektroléčby, bez tejpovacích pásky už na led vůbec nechodí. Cítí, že přišel čas skončit. Zbývá poslední kategorie, kterou si ještě nezkusila. S novou jízdou a v nových šatech vstupuje mezi dospělé. Od začátku sezóny ví, že je tou poslední. Postupně získává všechny tři cenné kovy. Do tréninků i závodů dává celé své srdce. Rozhodčí jí uznávají nejvíce prvků za celou kariéru. Skáče dvojitého axla v kombinacích i trojitě skoky. Ovšem ty s drobnými chybičkami, což způsobí, že se poprvé nenominuje na mistrovství republiky. Vrcholem sezóny, ale i celé kariéry se stává prestižní mezinárodní závod ve Vídni. Do rakouské metropole odjíždí Barča s maminkou. Bravurní angličtinou zařizuje vše potřebné. Mezi soupeřkami jsou účastnice mistrovství Evropy i medailistky z mistrovství světa. Bára si uvědomuje, že ani sebelépe zajetou jízdou se jim nevyrovná. Přesto vstupuje na led hrdě, s odhodláním vydat ze sebe vše. Drobné zaváhání u lutza ji stojí cenné body, které znamenají, že nepostoupí do volných jízd. Rozhodně se ale nemá za co stydět. Se svým výkonem je spokojená. Nabitý čas získaný neúčastí v druhé části soutěže si obě „holky“ Líhařovy opravdu užívají. Navštíví zámek Schönbrun, světoznámý Prater s obřím kolem i Štěpánské náměstí. Ještě nakoupit drobné dárečky a může se vyrazit. Doma pak obrovská kytky a poděkování paní trenérce. A konec. Už žádné tréninky a žádné závody. Přestože Báru nezdobí sportovní tituly ani

olympijské medaile, srdce má zalité štěstím. Překonala mnohé zdravotní problémy, stovky tvrdých pádů, prohry i neúspěchy. Splnila si svůj dávný sen a s hrdostí může říct: „JSEM KRASOBRUSLAŘKOU.“

Co je to štěstí?

(Dominika Draesslerová, Gymnázium Moravská Třebová, 6. roč.)

Až se jednou budeš utápět v depresích a tvrdit mi, že nemáš žádné štěstí, sedni si a já ti povím, kolik štěstí v životě máš. Povím ti, že štěstí nelze hledat. Je všude kolem nás. Štěstí nikomu nepatří a nikdo ho nemůže vlastnit a přesto ho každý má. Každý si aspoň trochu štěstí zaslouží, štěstí je nevyhnutelné. Štěstí je můj i tvůj život na této planetě.

Štěstí je vycházející slunce i zářící měsíc na nebi, štěstí je padající hvězda na obloze, štěstí je tón z hrdel ptáků. Štěstí jsou slzy mořských panen, podkova koní, čtyřlístek mezi trojlístky. Štěstí je tvá rodina, tvůj domov i květiny na zahradě. Štěstí máš ty i já.

Štěstí má voják, kterého těsně mine kulka. Štěstí má matka, které se narodí zdravé dítě. Štěstí má i tulák, který právě našel cestu domů. Štěstí jsi měl tenkrát ty, když sis jenom rozbil koleno i včera, když sis mohl oddechnout po běhu.

Štěstí, to jsou peníze pro chudého, je to voda pro žíznivého, domov pro osamělé. Štěstí je naděje pro bezmocné, princezna pro prince, zdraví pro staré. Štěstí je múza pro malíře, inspirace pro spisovatele, vědomosti pro hloupého. Štěstí je tvůj dech, tvé oči, tvá maličkost pro mě, ty jsi moje štěstí a já bych chtěla být tím tvým.

„Mít rád lidi a milovat lidi, to je celé tajemství a snad jediný recept na štěstí.“

Jan Werich.

5. kategorie

Málo stačí ke štěstí

(Anna Musilová, Gymnázium Dašická Pardubice, 4. roč.)

„Jak málo ti stačí ke štěstí,“ pronesu s povzdechem a zadívám se kocoura spícího v mé posteli. Bloudí v jiné dimenzi, daleko za hranicemi vědomí, spokojeně oddychuje a tváří se, jako by mu nic na světě nemohlo jeho siestu překazit.

Závidím mu. Kéž by mně stačilo ke štěstí jenom zachumlání se do peřin a spánek. Občas stačí. Ale zrovna dnes ne. Vzbudila jsem se s takovým tím zvláště pokřiveným pohledem na svět, kdy má vše barvu jediného odstínu šedi, kdy je vše mdlé a smutné a člověk je bez chuti dělat cokoliv. Ani přemýšlet se mi nechce, ale je to snesitelnější, než dělat jakoukoliv činnost, co vyžaduje opravdové soustředění, a tak jen ležím na koberci a nechávám myšlenky volně téct a bezděky se dostávám do stavu bdělého snění.

Skrz střešní okno pozoruji sivou oblohu. Vítr po ní pohání mraky, které se v celé své mohutnosti valí sem a tam, každou chvíli mění tvar, jako by jim žádná podoba nevyhovovala. Po chvíli mi přes zorné pole přepluje hejno ptáků, vznášejí se desítky metrů nad zemí, využívají proudů ještě stále chladného jarního vzduchu, aby jim pomohl v jejich putování. Pousměju se. Není krásné, jak jsou svobodní? Nic je nikde nedrží, mohou si létat, kam jen chtějí. Vidí svět z perspektivy, která je všem ostatním stvořením většinou nepřístupná, a jsou volní – a to stačí, aby byli jedineční.

Najednou se mi zachce stát se ptákem a s tou náhlou touhou mi na mysli vyvstanou i obrazy místa, na které bych letěla, kdyby se mi mé momentální přání mohlo kdy splnit. Zavřu oči a hluboko pode mnou se skví třpytící se řeka, vlnící se v rytmu, který udala sama Země. Snesu se níž a usadím se na větev vysokého javoru, na němž už začaly rašit první lístky pyšníci se čerstvě zelenou barvou typickou pro kvetoucí rostliny za brzkého jara. Dole slyším hučet vody, řeka je mělká a teče rychle, a tak když se postupující proud střetne s kameny převyšujícími hladinu, spustí společně různorodý koncert, v němž žádný tón nezní stejně. Sílicí paprsky slunce pozvolna prohřívají zem ztuhlou dlouhou zimou a všechno se pod jejich vůlí probouzí zpět k životu.

Slétnu dolů, mávám divoce křídly, až dokud se nedostanu dolů k řece. Letím po proudu, jen pár centimetrů nad hladinou, vidím svůj odraz, pozoruju elegantní pohyby svého malého těla, na kůži skoro cítím osvěžující chlad vody.

Vychutnávám si ten pocit přes hodinu, než se konečně dotknu pevné země. Sedím v moři konvalinek, které co nevidět rozkvetou. Pár už jich dokonce svléklo zelený plášť v touze ukázat svou běloskvoucí nádheru světu, který jí ovšem mezi stovkami mohutných dubů stěží kdy spatří. Kolem mě je ticho, jen občas někde zapraská větvička či spadane listí z minulého podzimu, ale jinak to tu zní, jako by někdo zakázal Zemi zpívat všechny její malebné písně.

Po několika hodinách zahalených do ticha se vznesu vysoko do koruny jednoho z dubů. Začíná se stmívat a já za obzorem vidím už jen polovinu zapadajícího slunce, které hoří všemi odstíny ohně a zbarvuje oblohu nad horizontem do růžova. Předzvěst prvního jarního deště.

Sedím tam, dokud obloha nezčerná a na nočním nebi se objeví hvězdy. Tentokrát jsou obzvlášť jasné a při jejich bližším pozorování zjišťuju, že se mihotají, jako by se chtěly pohnout, ale nemohou. Místo toho už tisíce let tvoří souhvězdí, která lidé obdivují a vzhlíží k nim ve víře, že jim splní jakékoliv přání, o které se modlí dostatečně usilovně. A já se nedivím. Skutečně na nich je něco tak neskutečně kouzelného, až je skoro těžké uvěřit, že vážně existují, i když nespočet světelných let od světa, který známe.

Ze snění mě vytrhne zamňoukání. Otevřu oči a otočím hlavu za tím zvukem. Felix se protahuje na posteli, zdá se, že jeho siesta právě skončila. Když scházím do kuchyně, abych ho nakrmila, mívám hodiny a všímám si, že odbíjí čtvrtou odpolední. Kam se podělo těch šest hodin? Musela jsem usnout.

Dám kocourovi granule, sednu si na židli a dívám se, jak je zdolává ostrými zuby. Zase má ve tváři ten spokojený výraz. Nejdřív se na něj chci zamračit a dál se užírat závistí k jeho minimalistickým nárokům na štěstí, ale pak si vzpomenu, o čem se mi zdálo. Na veškerou krásu, kterou jsem spatřila ve svém nevědomí, na fantazii o níž vím, že je někde tam venku reálná a že by byla škoda místo ní vnímat šed, kterou si lidský mozek vytváří, protože má pocit, že není proč být šťastný. Jenomže vždycky se najde i třeba jen jedna jediná maličkost, která ten pocit blaženosti přivodí.

Může to být příroda kolem nás, může to být úsměv milované osoby, oblíbená píseň, malování, zpívání, teplo slunečních paprsků na pokožce, krásná knížka, odpoledne strávené s rodinou, pěkné vzpomínky, první sníh, smích dítěte nebo tiché oddychování spící kočky.

Možná že nemáme všechno, ale máme tenhle svět a biliony úžasných věcí, které jsou jeho součástí, které nás nic nestojí, na něž bychom měli být pyšní a zároveň vděční, že jsou a že je můžeme obdivovat a být jejich součástí. A kvůli nim se stojí zato usmívat.

A tak se usměju a podívám se na Felixe, který už dohadoval a upřeně mě pozoruje.

„Víš, kocoure, teď už ti možná rozumím o něco líp,“ řeknu mu a on, jako by pochopil má slova, mi vyskočí na klín a tiše zavrní na souhlas.

Štěstí nečeká...

(Adéla Pešková, Gymnázium Vysoké Mýto, 3. roč.)

Dialog

Kdepak asi je? Kde jen může být? „Hej?! Hej! Kde jsi?“ Už ho cítím. Já ho cítím. Musí tady někde být! Já ho prostě najdu. „Čekám na tebe. Stále na tebe čekám...“

„Tak čekej.“

„Počkat, počkat. Ticho.“ Ne. Tak nic. „Kde jsi? To na tebe mám pořád čekat? Takže jako ona ho má věčně a já...“

„Zase si stěžuješ?“

„Když já ho prostě nemám a přijde mi to...“

„Tak ono tě zase minulo?“

„Pořád mě tak nějak obchází.“

„Takže ty máš jako smůlu, jo?“

„Proč ho nemám?“ Ať už přijde.

„Tak koukej. Vidíš?“

„Ne! Určitě ani neexistuje!“

„Tak jak ho může mít ona, a ty ne, když tedy, jak říkáš, neexistuje?“

„Dobře, ale... Jak ona k němu přijde? Haló! Hej!“ Na chvíli se ukázat a pak zas...

„Zmizet.“

„Tak mi řekni, kde ty k němu chodíš? Ty na něj snad znáš ten recept?“

„Nechodí ani nečeká!“

Ono mě prostě nechce. „Ani recept, jo?“ Aha, ticho. Na blbou otázku žádná odpověď.

Nechodí, nečeká, bez receptury! Kde. Kde! Kde! „Kde?!“

„Kdo nehledá, ten najde!“

„Jakože...“ To vážně nedává smysl. „To je přece blbost!“

„Nešťastník čeká, šťastný ho žije!“

No jo, ale... „Nerozumím.“ Ptákovina. Musí tu někde být!

„A jen blbec ho hledá!“

Nečekám

(Regina Bornová, Gymnázium Dašická Pardubice, 8. roč.)

Zase jsem ti uteklo. Proklouzlo mezi prsty. Proč jsi mě nechal? Mohl jsi mě mít. Stačilo sevřít ruce v pěst. Chytnout mě a už nepustit.

Teď pláčeš, že mě nemáš dost. Že se ti vyhýbám. Lháří! Vždyť tě neustále míjím, stačí se dívat! Ale v jednom máš pravdu. Nečekám. Proč bych mělo? Proč bych mělo plýtvat silami na váhavce jako jsi ty? Je tu přeci spousta jiných, kteří po mně touží a nebojí se ihned využít služeb a darů, které nabízím.

Prostě nečekám. Zmeškal jsi mě a můžeš si za to jen ty sám. To ty jsi váhal, co se mnou vlastně uděláš. Jak nejlépe mě využiješ. A než ses nadál, bylo jsem pryč. A je to tvoje chyba! Kdybys mě ihned chytil, bylo bych tvoje. Zadrželo bych se. Radovalo se s tebou. Protože to jsem já. Šťěstí. Má snad smysl nabízet zboží někomu, kdo o ně vlastně nestojí? Odpověz si sám a třeba pochopíš. Pochopíš podstatu mého jména. Bylo bych snad to, co jsem, kdybych bylo tak běžné? Pomalé a snadno dosažitelné?

Neboj se ale, neskončilo jsem s tebou. Dám ti šanci. Jen mě prosím znovu nezklam. Protože bych mohlo odejít. A tentokrát na delší dobu. Ale jestli tě to utěší, sám nebudeš. Má sestra smůla ti ráda bude dělat společnost. Na rozdíl ode mě je trpělivá.

Šťěstí nečeká...

(Vladimír Janeba, Gymnázium Vysoké Mýto, 3. roč.)

Krásné slunečné a poklidné odpoledne narušilo náhle brzdění vlaku. Na starším nádraží zastavila jízdní souprava a strhlo se nevidané dění. Z vlaku vystupovaly davy lidí a z nástupiště se jich do vagónů hrnulo ještě více. Všichni chtěli dosáhnout svého. Jedni dovnitř, druzí ven. Tvrdohlavost vítězí! Když se stádo dobytka postaví na hlavu, tak s ním nikdo nehne.

Toho dne jsem seděl na nástupišti a s pobavením jsem sledoval nevidaný ruch. Moje lavička byla příjemně tvarovaná pro má záda a já jsem si užíval pohodlí. Její červená barva

se vyjímala na zašedlém a pochmurném nádraží. Pozorování lidí a vlaků a jejich chování bylo mojí zálibou. Sedával jsem zde každý pátek a dokázal jsem předpovědět, co kdo udělá, když se dostane do nečekané situace. Už jsem si myslel, že mě už nic nepřekvapí, ale toho dne se stalo něco. Něco, co nedokážu popsat jedním slovem.

Sledoval jsem její tvář se smyslnými ústy namalovanými červenou rtěnkou. Ona se zase kouzelně dívala na mne. A kdo že to je ta ona? Jedna krásná neznámá dívka v bílé halence, která seděla za jemně zamíženým oknem vlaku. Naše pohledy se setkaly a setrvaly. Znáte to, když se na někoho podíváte a ten dotýčný na vás, tak uhnete pohledem a ještě si myslíte, že vás ten druhý neviděl, že ano? Mně se to stávalo také. Ale od toho dne, kdy jsem ji uviděl a zahleděl se do jejích hlubokých očí, se dokážu lidem dívat do očí. Většina svůj pohled skloní, ale občas se najde někdo, kdo dokáže naše oči spojit, a to díky ní. Co mi tehdy běželo hlavou? Její lehký úsměv, náš hluboký oční kontakt, láska na první pohled? Šťěstí, nebo smůla?

Uběhlo asi pět minut, těžko říct, byl jsem trochu mimo. Její křísťalové studánky citů se vznášely na hladinách bezedných nocí a já jsem jim mohl s obdivem nahlížet. Asi ano, byla to láska na první pohled. Svým prstem se dotkla skla a začala něco kreslit. Ozvalo se hvízdnutí. Naše pohledy se oddělily. Vlak se chystal k odjezdu. Chvilce rozhodnutí. Nastoupit za ní? Dívat se ještě chvilku na ni a nechat ji ujet? Šťěstí na nikoho nečeká, takže jsem se rozhodl konat. Šťěstí, nebo smůla?

Nastoupil jsem dovnitř. Natěšeně jsem běžel tou úzkou chodbičkou. Nasadil jsem milý výraz, prohrábl si vlasy a směle otevřel dveře kupé se slovy: „Mohu přisednout, krásko na cestách?“ Postava sedící uvnitř se na mě podívala a se značně pobavenou tváří začal mluvit. Já nevnímám, co ten pán říkal, jen jsem se rychle otočil s odbytou omluvnou frází. Když jsem se k němu postavil zády, připraven na odchod, začal se přišerně řezat smíchy. Bylo mi to jedno. Záleželo mi jen na jednom, na ní. Vzkročil jsem tedy do dalšího kupé. K mému překvapení tam nikdo seděl. Jen na zamíženém okně bylo nakreslené malé srdce, z kterého stékala malá kapička. Vlak sebou cukl a rozjel se. Šťěstí, nebo smůla?

Naše pohledy se znovu spojily. Jen já byl teď na jejím místě a ona na mém. Seděla na mé červené lavičce a já jí hleděl do očí skrz zamížené okno s plačícím srdcem. Co jsem asi tak mohl udělat? Asi to byl den červených symbolů. „V případě nouze zatáhnout“, stálo tam napsáno. A tak jsem zatáhl. Vlak prudce zastavil. Šťěstí, nebo smůla?

Rozběhl jsem se zpět k nádraží. Přeskakoval jsem pražec po pražci a vyhlížel červenou lavičku. Byla prázdná. Nikdo na nástupišti neseseděl. Na druhém konci stála nějaká dívka v bílé halence s červenými pruhy. Pomalu jsem k ní kráčel a těšil se, až se na mne podívá.

Píšťalka z novoduru zapískala a vlak se pomalu rozjel. Já jsem se pomalu zvedl z červené oprýskané lavičky a po tváři mi přeběhl lehký úsměv. Čerstvě natřeno?

Monzunistka

(Kateřina Homoláčová, Gymnázium B. Němcové Hradec Králové, 5. roč.)

„Ahoj.“ Emilie vzhledla a Silvestr stál nad jejím ramenem. Jakási dívka sedící vedle zavřela knihu, náhle rudá jako rajče. „To je v pořádku,“ ujistil ji, ona se však spěšně vytratila. Usoudila asi, že lavička je příliš krátká pro tři lidi.

„Emilie. Děje se něco?“

„Nic horšího, než cokoli v poslední době. Je mi fajn.“

Oběma bylo jasné, že ho nepřesvědčila.

Přisedl si k ní.

Ona dívka v sukni a růžovém svetru se teď přidružila ke skupince jiných Městských. Emilie ji nadále musela sledovat, ačkoli už ji měla třikrát přečtenou od hlavy k patě. Koneckonců si ani za hodinu nevšimla, že vedle sedí Monzunistka. Dívka byla drobnější, štíhlá, spíš hezká než ošklivá, ale s podivným profilem. Nenamalovaná; prospělo by jí to, pomyslela si Emilie. Co do věku se blížila Silvesterovi a jí, mohlo jí být kolem devatenácti.

Štíhlá... vlastně hubená. To slovo nemělo znít hanlivě, ale sedělo k ní líp. Úzké nohy jen z kostí a tukové tkáně, takřka beze svaloviny, břicho taktéž minimalizované; hrudník obalený tukem jen natolik, aby na první pohled neprosvítala žebra. Měkká ramena. A ňadra. Žádný extrém, avšak dostacující k určení mladé ženy.

Emilii se sevřel žaludek. Vypadala by také tak, kdyby svět nebyl rozdělen? Bez proteinů, hormonů a tvrdé fyzické práce?

„Ani bych nechtěla být jednou z nich,“ řekla nahlas. „Pořád dokolečka tvrdí, že je omezujeme. Přitom to není pravda, oni se omezují sami. Šlo to s nimi tak daleko, že jsou omezení sami o sobě.“

„Takže se dá říct, že jsi spokojená?“

Ušklíbala se. „To zrovna. My se sebou děláme to samé.“

„Opravdu?“ Když se mu dívala do očí, znělo to vážně.

„Jak bys to potom jinak nazval? Oni jsou chudí, ale svobodní. Nezávislí na obecném prospěchu. Můžou mít všechno, jenom ne sílu, moc a blahobyt. Mohou být šťastni, pokud se rozhodnou. Jak toho ale můžeme dosáhnout my, pouze s blahobytem, silou a mocí? Mnoho jsme si nenechali.“

„Jak to myslíš? Vždyť máme víc než oni!“

„Aha, majetku. Možnosti rozhodovat. O všech. Ale ne sami o sobě.“

Nadechnul se, chtěl něco dodat. Nakonec se rozmyslel. „Možná. Každopádně by ses s tím měla smířit, svět je prostě takový. Odhlasovali jsme si ho tak.“

Kývla. Nešlo to shrnout lépe. „Je mi z toho nanic.“

„Mně taky.“

Zírala před sebe, přes zábradlí do panoramatu milionového města. Dole v ulicích se míhali chodci, i jako barevné skvrnky se dali bezpečně zařadit do třídy, kam patří: modročerná, anebo jakákoli jiná. Když se nad tím zamyslela, trochu ji to děsilo.

Pak si teprve uvědomila Silvestrova slova. „Právě ses ale tvářil, že jsi docela spokojen,“ podotkla, zvědavá, co z něj vypadne. „Tak co, jak to je?“

Pokrčil rameny; všimla si, že se na ni také nedívá. „Život mi přijde bezva, jak jsme si ho zařídili. Luxus. Jídlo. Moje tělo. A služba mě vlastně také baví – nedokážu si představit, co bych dělal jiného. Ale když tak slyším tebe... Tobě se snad něco nelíbí?“

Nelíbí? Upřímně... „Líbí. Všechno.“ Znělo to zhořkle.

„Tak co chceš víc?“

Několikrát se musela nadechnout, a stejně si nebyla jistá, že to zvládne říct. „Chci štěstí, Silvestře. Chci se cítit šťastná.“

Zvedl obočí. „Tak buď šťastná?“

„Jak? Mám přesně vyhrazeno, co můžu a nesmím, a ze své pozice na něj nedosáhnul. Uniká mi mezi prsty – a co mám dělat? Čekat, až služba skončí?“ (Těšila se na ten den. Ne že by věřila, že se mnoho změní – spíš doufala. Spadal do kategorie „Milníky – jakékoli“.)

„Až mi bude čtyřicet. Čekat... na co? Štěstí přece nečekal!“

Když se zasmál, znělo to šileně. Chvilí ještě přemítal a vrtěl pro sebe hlavou, posléze promluvil, pomalu, ale s důrazem. „Ne, nečeká; tedy většinou, když samo nechce. Víš, co si myslím? Štěstí by se nemělo uhánět. Štěstí není nic, co by se dalo chytat, žádný autobus, ani rýma, ani žádné dravé zvíře. Štěstí je... jako múza. Když na něj půjdeš násilím, bude se vzpouzet, uteče a už ho v životě neuvidíš. Musíš ho zlákat, ochočit si ho, pak se bude vracet rádo, pak si tě oblíbí, a třeba ti snese modré z nebe...“

„Ty si ho tedy dokážeš najít. Ale co já?“ Co já, v tomhle divném světě?

Občas jí připadalo, že svět trpí absencí normálních lidí. Někoho, kdo by nebyl ani Měšťan, ani Monzunista. Ani slabý a neschopný, a ani urozený, silný a omezený. A přitom za hranicemi téhle země je spousta míst, kde tací ještě nevymřeli. Byla tam.

A tehdy všichni chtěli do Monzunie.

Všichni chtěli být jako ona. Cizinci i Měšťané. Chtěli tmavá saka k krátké účesy. Chtěli žít v přepychu. Chtěli vědět a znát. Chtěli mít sílu.

Ona chtěla štěstí.

Co je to štěstí? Měla pocit, že ho někdy poznala – přesto se jí zdálo být tak neznámé, tak vzdálené, že nevěděla, co s tím slovem.

Cítila, jak jí šfípou v očích první slzy; pohlédla na Silvestra a věděla, že nesmí uhnout. „Nuže – co?“

Jenom se uculil. „Řekl jsem ti to. Už nehledej. Nelámej si s ním hlavu – prostě buď šťastná! A ono přijde.“

Štěstí nečeká

(Petra Staňková, Gymnázium Dašická Pardubice, 8. roč.)

Proč?

Proč zrovna já... jsem taková?

...nejsem jiná? Proč se to stalo zrovna mně? Proč nejsem normální?!

Co bych za to dala... být normální... o nic se nestarat... řešit jen kluky a oblečení a make-up, běží mi hlavou. A už tolikrát předtím...

Jsem jako rozbitá gramofonová deska. Pořád dokola se přehrává to samé. Občas se zadrhne a chvíli trvá, než se zase spustí ta litanie. Ale jisté je, že na to dojde. Ano, jsem rozbitá..., to mě vystihuje asi nejlíp. Není to snadné zachytit, ne na první pohled, ne při prvním setkání, ani při druhém. Nicméně něco ve mně je špatné, porouchané, nefunkční. A ostatní... to vědí. Vycítí, to je to správné slovo. Proč by se mě jinak stranili... všichni, už tehdy, už odmalička.

Zaleším v myšlenkách do dávné minulosti. Školka, základní škola. Smutek, smutek, smutek. Bolest a osamění. No není to krásné dětství? Ale počkat... nikdo mě nemlátil, že? Rodiče mě měli a mají rádi. Mám co jíst i pít, nové oblečení, platí mi koníčky. Ne, já si nemám na co stěžovat, kdepak. Vždyť jsem vlastně docela normální děcko ze střední vrstvy, co víc bych chtěla?

Co víc? Když mám tohle všechno, proč nejsem šťastná? Je to jak iluze, klam. Mám vše, co bych mohla chtít, a přece...

...přece nemám. Kde jsou mé vzpomínky? Proč, když už si nějakou vzpomínku vybavím, bývá zpravidla nasycená pocitem smutku, žalu, zoufalství. Proč při prohlížení rodinných alb si nevybavuji ty šťastné okamžiky zachycené na fotkách? Jen... ty druhé.

Nevím... ale rozhodně to posiluje můj pocit sebezbitosti. Občas si připadám jak nevděčný parchant. Vlastně... skoro po každém záchvatu deprese. Nemám si na co stěžovat a přece... se to pořád vrací.

Ach ano, chvíli jsem veselá, spokojená, jo, i šťastná. A stejně jako den následuje noc, po období štěstí mě čeká další brečení do polštáře, abych co nejvíc ztlumila své vzlyky a nikdo si toho nevšiml. A v těch chvílích, ať už je příčina jakákoli, cítím jen smutek, žal, bolest, paniku. Krk a srdce jsou sevřené, nemůžu dýchat. Po chvíli mám oteklé oči a rozbolí mě hlava. Ale přestat brečet? Kéž by šlo si prostě poručit „Přestaň!“ Ne, kdepak. Můžu jen čekat, až to nejhorší přejde, pak ještě nějakou dobu slzet a smrkat, a pokud mám štěstí a je večer, usnout. Přes noc se to srovná... většinou.

Znamená to však, že by mě to přešlo? Že bych byla v pořádku? Ne. Pravá otázka zní, zda je něco takového pro mě vůbec možné. Srovná se to někdy? Přestanou ty záchvaty? Budu normální?

Já... nemyslím si. Ta rozbitá část mého já, ta precitlivělost, snaha se stranit všech konfliktů a vlastně i lidí, ne, to nezmizí. Možná se to naučím maskovat ještě lépe, možná se frekvence sníží, možná... já nevím. Nechci tohle. Ale kdo jsme, si nevybíráme, že? Snad jen... můžeme to ukončit.

Ukončit svou existenci.

Ne, už dávno jsem zjistila, že toho nejsem schopná. Asi jsem až příliš... zbabělá, Ipím na životě. Bojím se bolesti, co by byla nutná k...

Ačkoliv tehdy, jak jsem šla po mostu, klenoucí se přes líně plynoucí řeku... Lákalo mě to. Hodně. Víc než bych kdy čekala. Prostě jen skočit do té hnědé špinavé vody, jež na své hladině unáší listy buků a dubů. A mít to konečně za sebou... to... všechno. No, jasně. Jasně, že jsem to neudělala, prostě na to nemám. Takže budu dál jen čekat a čekat, až se něco změní. Až štěstí přijde a zaťuká mi na dveře.

Až na to, že já vím...

...že štěstí nečeká.

Zavřím hlavou a trpce se pousměju.

Kdepak, štěstí na nikoho nečeká.

Natož na mne.

Štěstí nečeká

(Tomáš Kaňka, Gymnázium Vysoké Mýto, 3. roč.)

Japonsko vnímám jako zemi protikladů. Jejich existence se zdá být takřka neviditelná, přestože japonská čistota k jejich přítomnosti přímo vybízí. Na místě tedy bude užítí drobnohledu. Pod jeho zvětšovací sklem nabývá japonský kontrast na významu a každým přiblížením se jeho kontury stávají hmatatelnější. Nekonečné velkoměsto se v jeho rámci střetává s Japoncovou skromností, na niž může kolemjdoucí v prostředí masivních budov zapomenout. Lidé jsou zde navenek velmi přístupní a štěstím oplývající. Ke smutku však mají blízko jako málokterí. Monstrózní kalibry seslané shůry životy Japonců s železnou pravidelností obrací naruby. A přestože se v soužití s „hůrou“, chcete-li nevyzpytatelnou přírodou, zdejší naučili existovat, jejímu výboji i přes pevné základy vzdorovat nedokáží.

Píše se 28. června 1948 a japonské Fukui se probouzí do klasického pondělní rána. Ti nejčilejší již uhání za svým cílem – školou, prací. Silnice i chodníky se plní, přesto je v tom všem hladce rozpoznatelný jistý řád, ke kterému je každický Japonec od dětství veden. A když už vše nejde dle zajeťého standardu, na nějaké bojové pokřiky mezi špičujícími se řidičstvem zapomeňte. Pro našince, jímž jakýkoliv náznak zdržení neúprosně cloumá, představa věru nepředstavitelná.

Ale zpět ke koloně aut, která právě v támhle té ulici – v té, na niž míří naše zraky – čeká na zelené světlo. Na úplném chvostu záplavy aut popojíždí i Shina a Takeshi, čerství manželé, od jejichž sňatku uplyne tímto dnem právě sedm dní. Vše kolem nich osciluje na pozitivních vlnách klidných a zdá se, že k jejich rozkmitání nemůže nikdy dojít. Propůjčení růžových brýlí je věčné, dost možná je Shina s Takeshim přijali jako součást svých těl. Kolona se dává pozvolna do pohybu. Pomalé tempo oběma hrdličkám nevadí. Ostatně není kam spěchat, práce neuteče a sluncem protkaná obloha svítit jen tak nepřestane. Tak proč jí ujíždět?

Okolí začíná vydávat stěží definovatelné zvuky. Není to burácení, není to praskání. Je to zvuk znepokojení, který se pod vymetenou oblohu náhle snáší. V ulicích se objevují prachová smítka – jedno, druhé, třetí. Úlomky všemožných předmětů poletují vzduchem, kdy lidské oko začíná mít problém s jejich rozeznáním. Začíná chaos. Nic než peklo seslané na Zem. Na řád nezbyvá místo, lidé odhazují povrchní slupku a na povrch prostupují pravé tváře. Shina křičí, panikaří. Takeshi se každým momentem sílícímu živlu pokouší ujet. Marně.

Stojím na tom místě. Místě, které vyprávělo tento příběh a kde nyní zůstává jen syrově napsané „Vzpomínáme“. Shina a Takeshi se ty dny dotýkali toho nejvyššího možného štěstí. To však tehdy ukázalo svou stinnou stránku a převrátilo tak naruby nejen sebe sama, ale především životy ostatních. Že štěstí nemá blízko k neštěstí nebylo nikdy zřejmější. I osvědčená jistota v podobě sousloví „štěstí v neštěstí“ dostává v příběhu Shina a Takeshi úplně nový, diametrálně odlišný rozměr. Někteří berou štěstí za samozřejmost, možná i spásu, povinnost, jako lék na každý problém. Štěstí však nečeká. A když už naděluje, nebojí se o 180 stupňů otočit. Nečekaně, s chladnokrevností masovému vrahovi vlastní.

Ten den zůstala jediná jistota – Japonsko zůstane nadále naplněné protiklady. Sushi zůstane věrně svému minimalismu, na rozdíl od Tokia, které bude nenasytně polykat kilometry svého okolí. A přírodní krásy? Dokáží být dechberoucí stejně tak jako životyberoucí. Smířme se s tím...

DŮM DĚTÍ A MLÁDEŽE BETA PARDUBICE

Dům dětí a mládeže BETA Pardubice je školským zařízením Statutárního města Pardubice. Je určen pro všechny, kteří nechtějí ve svém volném čase zahálet, ale pro ty co se chtějí něčemu novému naučit, chtějí si najít nového kamaráda nebo si odpočinout, případně v sobě objevit skrytý talent.

Zájemové vzdělávání v DDM BETA Pardubice je pro děti, mládež, rodiče či další zájemce každoročně uskutečňováno formou pravidelné zájemové činnosti na odděleních pohybové výchovy, estetiky, sportovní a společenské výchovy. Po celý rok pak probíhají i činnosti příležitostné a spontánní, soutěže, přehlídky a v neposlední řadě i činnosti prázdninové. Veškeré aktivity probíhají pod vedením zkušených pedagogů a odborníků.

Vydala Krajská knihovna v Pardubicích – příspěvková organizace Pardubického kraje
Grafická úprava: Lenka Vanyová

Pardubice

Město Pardubice podporuje kulturu
Materiál pro vnitřní potřebu bez jazykové korektury
Vydáno v červnu 2015